

Auto de fe

Af Peter Fallesen

Auto de fe

Fastaval 2007

Skrevet af Peter Fallesen

Forside af Sebastian Froger

Stor tak skyldes til

- Morten Greis Petersen
- Johannes Busted Larsen
- Jonas Harild
- Troels Ken Pedersen

Uden jer ville der ikke have været et scenarie

Derudover skal følgende også nævnes:

- Thais Munck
- Niels Rasmussen
- Rasmus Christensen
- Rasmus Husted Legêne
- Anne Vinkel
- Lars Nyberg
- Testspillerne fra blindtesten

Dette scenarie undtagen forside er udgivet under en Open Content License. For nærmere info se: <http://opencontent.org/opl.shtml>

Billeder på fri licens fra <http://www.sxc.hu>

Dette scenarie er skrevet på lige dele Leonard Cohen og Mars Volta...

...og lige dele rødvin og honningmælk

Indhold

Indledning.....	2
Foromtale.....	3
Inspiration.....	4
Synopsis.....	5
Formen.....	10
Forberedelser før start....	17
Gennemgang af akterne.....	20

Vedlagt

Karaktererne

Spillermateriale

Appendix

Scenarie oversigt

Begrebsforklaring

Indledning

Kære spilleleder, velkommen til *Auto de fe*.

Lad mig starte med at sige tak for, at du har indvilget i at spille mit scenarie. De papirer, du har i hånden, er frugten af ca. et års on/off arbejde. Og jeg overlader det trykt i dine hænder. Du er selvfølgelig fri til ændre i scenariet, som du lyster, og jeg håber du vil gøre det til dit og dine spilleres.

Auto de fe er et drama om en aldrende mands forsøg på at komme videre med sit liv. Det er et scenarie hvor indlevelse og følelser er i højsædet, og hvor plot ikke tillægges den store vigtighed. Alle kort kommer på bordet fra start. Samtidig opereres der med flere metalag og forskellige spilmekaniske spidsfindigheder. Men bare rolig, det er ikke så langhåret, som det umiddelbart lyder.

Selve scenarieteksten er ikke særlig omfattende, da meget af fortællingen er indskrevet i spilpersonerne. Jeg vil foreslå du læser til og med den korte introduktion af karaktererne, så læser de egentlige karakterer, og derefter tager begrebsforklaringen, du finder bagerst i stakken af papirer, ved hånden, og læser resten af teksten igennem. Jeg har forsøgt at skrive tingene så stringent så muligt, uden at spille plads på unødige ord og gentagelser, så det kan nok betale sig at have et skriveredskab i hånden under læsning. Handouts o.l. er samlet i appendixet, således at du kun behøver at bekymre dig om et minimum af sider, når du skal køre selve scenariet.

Til sidst vil blot endnu en gang sige tak, og jeg håber du og spillerne får en rigtig god oplevelse med *Auto de fe*. For spørgsmål, kommentarer etc. kan jeg til en hver tid kontaktes på hhv. pfallesen <at> hotmail <dot > com og tlf. 61 33 31 84.

/Peter Fallesen

Foromtale

Sevilla 2006.

I en Penthouselejlighed med udsigt udover Andalusiens brændte sletter sidder en glemte mand. Foran ham står en gammeldags skrivemaskine med et blankt papir i. Udenfor skinner solen fra en skyfri himmel, mens termometret viser 51°C. Varmedisen hænger tykt over de flade tage. Det er dog intet imod heden i lejligheden.

Da de fleste spillere dukker op på Fastaval, og ikke rigtig kan huske, hvad det egentlig er, de har meldt sig på, må du meget gerne starte med at læse foromtalen højt for dem.

Sevilla 1482.

Jeg ved min sidste dag er kommet. Fra min celle kan jeg se, at de samler brænde til bålet. Liggende på mine knæ mumler jeg stille bønner. Med tårerne løbende ned af kinderne beder jeg Gud om at tilgive mine dommere. De er blændet af deres had, ikke i stand til at se det sande lys mere. Må Herren skænke dem klarsyn, inden det er for sent. Både for deres og for Spaniens skyld.

Sevilla 1972.

Tre mennesker mødes på et universitet. En spirende forfatter, en frihedskæmper i unåde og en kommende hustru. De næste 30 år vil deres skæbner spinde sig ind og ud af hinandens i et masochistisk net af kærlighed og begær, løgne og bedrag.

Under Den Spanske Inkvisitions første auto de fe bliver en ung kvinde brændt på bålet. Hun går i døden med uskyldigt hjerte, vel vidende at hun aldrig har trodset Vorherre. Hendes eneste synd ligger i hendes blod.

500 år senere er hendes uskyld den eneste mulige frelse for en aldrende mand, der slås med fortidens minder.

Auto de fe: Middelalderspansk for det ritual, hvor kættere og syndere offentligt gør bod for deres synder efter domsfældelse.

Inspirationen

De sidste par år har jeg været meget betaget af Leonard Cohens romaner og digte. Specielt hans anden roman *Beautiful Losers* har gjort et varigt indtryk på mig. Jeg syntes historien om en mand, der skaber sin egen udgave af skærsilden i en lille kælderlejlighed i Montreal, så han kan berette sin historie og derigennem gøre bod for sine synder, var fantastisk. Formmæssigt var den også enestående, og skiftede mellem nærmest dokumentariske beretninger om en ung indiansk kvinde i 1600 tallet og hovedpersonens egne smertefulde men samtidig dyb poetiske fortællinger om sin egen livshistorie.

Jeg har prøvet at bruge inspirationen fra romanen til at skabe en fortælling om menneskets evne til at begå synd i både en bibelsk og ikke-bibelsk forstand, samtidig med det rent faktisk søger lykken, og derigennem – på sin egen måde – også uskylden. Jeg har – på trods af ændringen af setting – prøvet at bibeholde den oprindelige følelse og stemning fra Cohens roman, bl.a. ved at forsøge at fastholde et sprog billede, der i høj grad ligner hans, og også aktivt bruge nogle af hans digte i scenariet.

En anden klar inspiration har været den Spanske Inkquisition, der også indgår aktivt som ramme for scenariet. Inkquisitionen blev grundlagt af de spanske monarker i 1470erne, og blev på kort tid en væsentlig magtfaktor i Spanien. En lang række beretninger fra de første 100 år inkquisitionen eksisterede fortæller om en organisation, der i høj grad bestod af små grupperinger, der med kongeligt dekret handlede fuldstændigt arbitrært i deres jagt på kættere. I scenariet indgår inkquisitionen som en modsætning til den egentlige fortælling. En række korte scener sat i Sevilla anno 1482 fortæller om forsøget på at tvinge en uskyldig til at gøre bod for en række synder, hun ikke har begået; en unødvendig og påtvungen *auto de fe*. Samtidig fortæller den egentlige handling i scenariet om et forsøg på at erkende sine synder af nødvendighed, for at kunne forstå hvordan man er blevet den man er – og for at kunne komme videre; den selvsøgte og selvpåførte *auto de fe*.

Derudover trækker jeg tråde til et utal af romaner, film og andre rollespilscenarier, som er alt for talrige at nævne her. Men lur mig om du ikke vil støde på nogen bekendte elementer rundt omkring i teksten.

Synopsis

Baggrunden

I en penthouse lejlighed i Sevilla sidder en glemte mand. Foran ham står en gammeldags skrivemaskine, på trods af vi befinder os starten af det 21. århundrede. Bordet han sidder ved er fyldt med bøger, tomme vinflasker og fyldte cigaretskod. Hvem den glemte mand helt præcis er, er ikke interessant for fortællingen, på trods af han er vores hovedperson. Det, der er interessant, er hvad der foregår i hans sind. Og det faktum at alle vinduer og døre er hermetisk lukkede, og varmen i lejligheden overstiger 55 grader.

Vores hovedperson har en interesse for historie, nærmere bestemt for Sevilla og den Spanske Inkquisition. For lidt over 500 år siden afholdt inkquisitionen sin første auto de fe¹ her – ikke så langt fra hvor han nu sidder. Seks mennesker blev dengang brændt på bålet. En af dem var en ung kvinde, hvis navn var Isabella.

Det er denne unge kvinde, der har vores hovedpersons særskilte interesse. Hendes forfædre havde oprindeligt været jøder, men måtte af nød konvertere til kristendommen, for ikke at blive landsforvist. Dog kunne tiltroen til de forhenværende jøder ligge på et meget lille sted, og de skulle med tiden også blive Inkquisitionens foretrukne ofre. Isabella var blot den første blandt mange, der måtte lade livet for sine forfædres tro.

Vores hovedperson har sat sig for at fortælle hendes historie. Men her er han støt på en forhindring så stor, at han i mange dage – måske endda uger – har siddet foran skrivemaskinen ude af i stand til at skrive et ord. For vores hovedperson har ikke ført et dadelfrit levned. I hvert fald ser han sig selv som en synder. Ikke nødvendigvis i en religiøs forstand, men helt sikkert i en moralsk. Og han har fundet sig selv ude af stand til at berette om en uskyldig, før han har gjort sig fri af sine egne synder; udført sin egen auto de fe. Og det er her vores egentlige fortælling tager sin begyndelse – i en glemte mands forsøg på at fortælle historien om en uskyldig ved først at berette om sin egen synd.

---

1 *Auto de fe* er det middelalderspanske ord for det ritual, hvor syndere offentligt gjorde bod for deres synder. Denne bod kunne antage alt fra en offentlig undskyldning til at blive brændt på bålet.

Scenariet og karaktererne

Auto de fe handler om fire personers rejse gennem fortiden, i et forsøg på at begribe hvem de er og hvordan de er endt der, hvor de er. Alle fire personer er *den glemte mands mentale konstruktioner*, og derved faktisk blot værktøjer til at berette hans historie med – men stadig i deres egne ord. Forvirret? Bare rolig, det bliver du forhåbentlig ikke ved med at være. Men lad os lige se på spilpersonerne før vi kaster ud i handlingen.

Jeg vil anbefale at du allerede nu læser de egentlige spilpersoner igennem, da en stor del af scenariets handling står indskrevet i dem. Derved kan du også bruge denne lille oversigt mere effektivt fremover.

Alejandro

Forfatter og historiker med interesse i den Spanske Inkquisition. Forsagt, følsom og indadvendt. Gift med den passionerede Helena. Reflekteret og selvanalyserende i sine handlinger. Forguder sin ven Tomás Torquemada. Har forelsket sig i sin egen konstruktion af den uskyldige Isabella. Føler vægten af sin synder. Har svært ved at forstå menneskerne i sit liv - ser ikke deres smerte.

Helena

Smuk og passioneret kvinde, der rummer en utrolig usikkerhed. Søger bekræftelse og opmærksomhed fra sin mand Alejandro, både igennem bøn og provokation. Føler hun konkurrerer med mindet om en død kvinde. Finder Tomás skræmmende og tiltrækkende. Prøver at fange Alejandros opmærksomhed ved at deltage i Tomás depraverede levned.

Tomás Torquemada

Deler navn med den første Storinkvisitor. Velhavende libertiner og socialist. Har brug for en sag at udkæmpe for at kunne definere sig selv. Søger gennem destruktion livets yderste grænser for at føle han lever; er dybt ulykkelig, men rummer ikke evnen til at finde lykke. Inddrager andre i sin nedadgående og destruktive spiral. Forstå ikke uskyld, men finder det dragende. Korrumperer det når han indlader sig med det. Elsker Alejandro på sin egen måde.

Isabella

Det første offer for den Spanske Inkquisition. Uskyldigt dømt. Eksisterer kun i kraft af Alejandros minde om hende. Smuk, blid og ren. Tror på det gode i mennesker og forsøger at fremelske det hos andre. Føler andres smerte igennem sit uskyldsrens væsen, men kan ikke begribe den. Mangler evnen til at forstå synd og frustreres over dette.

Historien

Historien vil her kun overfladisk blive præsenteret, da dele af den står beskrevet i karaktererne, samtidig med at den i høj grad vil blive udviklet i spilsituationen. Det er derudover vigtigt at have in mente, at det følgende ikke nødvendigvis er hvad der virkeligt skete, men blot den glemte mands udlægning af de begivenheder, der ledte til hans nuværende situation.

I 1972 – under Francos sidste år – mødes tre unge mennesker i Sevilla. Deres navne er Alejandro, Helena og Tomás. Deres fælles færden er centreret omkring universitetslivet og den velhavende Tomás' lejlighed. Denne periode af deres liv er domineret af ungdommelig nysgerrighed og udforskning af livet muligheder. De flytter alle ind i Tomás' lejlighed, som bliver deres fælles udgangspunkt.

Men intet varer evigt, ej heller ungdommen. Dette kommer til at stå klart, efter Helena og Alejandro gifter sig. Den ungdommelige leg og udforskning af verden erstattes med det ældre livs mere dybsindige indhold. Alejandro begynder for alvor at dykke ned i sit studie af den Spanske Inkquisition og opretter i lille forskningsbibliotek i lejligheden, mens Tomás i lyset af Spaniens nyvundne demokrati kaster sig ind i politik. Helena følger med som sekretær for ham. Over de næste år forsøger de sammen og hver for sig at definere hvem de er, og hvad der er deres plads i livet, men finder det sværere og sværere for hver dag der går. Til sidst kammer det over for Tomás, der perifert bliver indblandet i et bombeattentat mod Sevillas bystyre, hvilket kommer til at koste ham hans politiske karriere.

Attentatet bliver et vendingspunkt for dem alle tre. Hvor Tomás før havde en sag at rette sin opmærksomhed imod, er lejligheden, Alejandro og Helena det eneste, han nu har tilbage. Han påbegynder en destruktiv spiral i et forsøg på at afsøge alle livets dunkle afkroge, og langsomt begynder nätterne i lejligheden at blive domineret af misbrug af diverse substanser og andre perverterede udskejelser.

Samtidig føler Helena at Alejandro glider længere og længere væk fra hende. Han har for alvor kastet sig over sine studier af den Spanske Inkquisition – og særdeleshed historien om en uskyldig kvinde, der som den første døde på deres bål. Helena forsøger igen og igen at fange hans opmærksomhed, men intet lykkes. Som et sidste forsøg på at opnå Alejandros opmærksomhed giver Helena Tomás følgeskab i hans rejse mod bunden af den mest depraverede afgrund, i håbet om hun vil blive reddet i tide. Men det sker

Francos Spanien

General Francisco Franco (1892-1975) kom til magten efter den Spanske Borgerkrig. Under hans fascistiske styre var Spanien et land, hvor politisk vold, censur og undertrykkelse blev dagligdag. På trods af stigende velstand fra midten af 50erne og frem forblev politiske og kulturelle minoriteter systematisk undertrykt, indtil Franco trådte tilbage i 1973. Efter hans arvtager ved magten blev dræbt af ETA i 1975, begyndte Spanien at blive et demokratisk land.

ikke. I stedet begraver Alejandro sig bare dybere i bøgerne, og lader Tomás og Helena synke længere og længere ned i sølet.

Slutteligt bryder trekantsforholdet helt sammen, da Tomás en dag er forsvundet. I et sidste desperat forsøg på at tilkæmpe sig Alejandros opmærksomhed tager Helena sit eget liv. Scenariet når sin slutning da Alejandro finder hendes krop.

Den uskyldige Isabella historie

Som du nok har opdaget, har den fjerde spilperson, der deltager i scenariet, foreløbigt udmærket sig ved sit fravær i vores fortælling. Isabella døde som den første på bålet i 1482, og har jo derfor ikke haft nogen mulighed for at deltage i begivenhederne. Men i dét historien nu genspilles i den glemte mands sind, har hun fået en central hovedrolle. Den glemte mand er sikker på, at kun via Isabellas uskyldige sind, kan han rent faktisk erkende sine synder, og derigennem komme videre med sit liv. Derfor bliver Isabellas rolle i scenariet flerdelt. Hun fungerer både som guide og diskussionspartner for de tre andre hovedroller. Der udover bliver hun tilnærmelsesvis den eneste kontakt mellem de tre andre og den glemte mand, som du som spilleleder spiller; hvor du som GM ikke vil kunne influere fiktionen direkte, kan du gennem Isabellas spiller indføre biroller i scener, fryse scener og diskutere dem med de andre spillere m.v. Men det vil blive uddybet senere i teksten i afsnittet om form.

Samtidig har Isabella dog også hovedrollen i hendes egen fortælling, der kommer til at løbe parallelt med hovedhistorien. Denne fortælling kommer til at forløbe i det, jeg kalder *inkvisitionslaget* – hvad det mere præcist er, vil også blive uddybet i afsnittet om form. Der er tale om en kort historie, der består af tre scener, som fortæller om Isabellas færd mod bålet. De tre andre spillere udfylder her rollerne som hhv. inkvisitor (Tomás' spiller), dennes page (Alejandros spiller) og den lokale skriftefader (Helenas spiller). Scenerne vil være:

- 1) Isabellas anholdelse og ransagningen af hendes bopæl
- 2) Afhøring og tortur
- 3) Den sidste morgen i cellen

Hver scene vil udgøre indledningen på en akt af hovedfortællingen. Men

mere om det under afsnittene om formen og gennemgangen af de enkelte akter.

Spillernes roller i fortællingen om Isabellas skæbne er afledt af deres 'hovedroller'. Det er mere eller mindre stereotype afledninger, da der ikke bliver tale om de lange, følelsesmæssigt komplicerede scener i denne del af historien.

Formen

De tre lag

Auto de fe er opbygget igennem tre lag. To af disse lag er forbundet, og det tredje eksisterer eksternt. Der forekommer som følgende:

1. Hovedlaget; der er her spilpersonerne er udspændt uafhængigt af tid, og kan diskutere deres handlinger og forhold uafhængigt af de enkelte minder. Al metasnak om hvilke minder man ønsker at udforske m.v. udspiller sig her. Fysisk i scenariet foregår al spil i dette lag i lejligheden, hvor spilpersonerne befinder sig sammen med den glemte mand. Den eneste, der dog kan kommunikere med ham, er Isabella. Når spilpersonerne ønsker at træde fra hovedlaget til mindelaget, skal de selv italesætte det, og selv sætte den overordnede scene, inklusiv en evt. konflikt. Dette skal spillerne have at vide fra start af, men i appendikset finder du en opvarmningsøvelse, jeg anbefaler du udfører sammen med dem, og som burde sørge for de fanger det.
2. Mindelaget; her sætter spilpersonerne sig ind i et specifikt minde. Som GM sætter du en hovedscene som baggrund, hvorefter spillerne selv placerer sig i et specifikt minde. I dette lag kan Isabella kun interagere med de andre via enten biroller eller frysemekanismen, der vil blive uddybet længere ned i dette kapitel. Det er muligt at springe fra mindelaget til hovedlaget via frysemekanismen. Man kan også vende tilbage til det samme minde igen, hvis spilpersonerne ønsker at udforske et specifikt minde dybere.
3. Inkvisitionslaget; dette lag udspiller sig uafhængigt af de to andre lag. Det er her fortællingen om Isabellas vej til bålet foregår. Dette lag består af tre specifikke scener, der – som tidligere nævnt – indleder hver af de tre akter, som *Auto de fe* består af. Scener i dette lag udspilles som 'traditionelt' rollespil, hvor du som spilleleder sætter scenen, og påtager din beskrivelses/fortæller rollen. Hvordan de to overstående lag adskiller sig fra dette, vil blive uddybet i de følgende afsnit.

Aktopdelingen

Auto de fe er opbygget af tre akter. Hver akt repræsenterer en periode i Alejandro, Tomás og Helenas liv. De enkelte akter indledes med en scene udspillet i *inkvisitionslaget* af fortællingen, hvorefter der klippes til *hovedlaget*. Se gennemgangen af de enkelte akter for en uddybning.

Temaerne

Hver akt skal være gennemsyret af et tema. Det er for de enkelte akter som følgende:

1. akt: Ungdommelig nysgerrighed
2. akt: Søgen efter mening
3. akt: Opgivelse og resignation

Ideen er, at spillerne selv skal være opmærksomme på hvilket tema, der skal være dominerende i hvilket akt, og så have dem in mente når de udspiller scener i en given akt. Jeg er klar over der her bliver lagt enormt meget vægt på spillernes skuldre i forhold til den praktiske udførsel af scenariet, og her håber jeg at du som GM vil gøre dette eksplicit klart for dem. Spillerne får også udleveret en oversigt over fortællingen, hvor temaerne også fremgår.

Hovedscener, underscener og skæringsscener

Det følgende gør sig kun gældende for den del af scenariet, der udspilles i *mindelaget*. Disse scener kan uddifferentieres til tre forskellige typer:

1. Hovedscener; disse scener sættes af dig som GM, og udgør den ramme, hvori vores spilpersoner kan agere indenfor et givent minde. Hver akt vil bestå af to af disse. De vil i høj grad være funderet i geografisk position og typer af handling frem for tid, således at flere minder sagtens kan udspilles det samme sted, blot de foregår forskudt i tid. Hovedscenerne er groft delt op i private og offentlige scener; de private foregår centreret omkring Tomás' lejlighed, mens de offentlige hovedscener foregår rundt omkring i Sevilla. Hovedscenerne i de enkelte akter korrelerer med de temaer, der er udstukket for den givne akt. Tredje akt foregår kun i lejligheden, men stadig med to forskellige hovedscener.
2. Underscener; disse scener er dem, som spillerne selv sætter i lyset af hovedscenerne. Det er meningen at *spilpersonerne* selv skal sætte underscenerne i løbet af scenariet. Dette skal gøres ved at de *framer* specifikke underscener, mens de befinder sig i *hovedlaget*. Altså vil al metasnak, om hvilke minder man skal udspille, faktisk foregå *in character* i *hovedlaget*. Samtidig vil det også være her, du som spilleleder er nødt til at være på tærne, fordi det vil blive dig der skal beskrive det sted, hvor den specifikke underscene foregår, og her vil du blive nødt til at improvisere. Men bare rolig, der er efterladt en række værktøjer til dig i afsnittet om din

rolle som spilleleder, og samtidig vil du også, længere nede i dette kapitel under *ydre monolog* finde lidt om, hvordan du rent sprogligt udfolder en underscene for spillerne.

NB. Sørg for at gøre det klart for spiller at *alle* kan sætte underscener.

3. Skæringsscener; disse scener udgør afslutningen af en given akt, og er i brede træk defineret på forhånd. I fortællingsoversigten står disse scener listet, så spillerne også selv kan se hvilke scener det drejer sig om. De tre skæringsscener er:
  - Brylluppet mellem Alejandro og Helena
  - Afslutningen af Tomás' politiske karrierer
  - Helenas selvmord

NB. Aftal inden scenariet begynder et signal spillerne imellem, når man ønsker at afslutte en akt.

Ydre monolog

Som det i afsnittet om din rolle som spilleleder vil blive uddybet, vil du i scenariet påtage dig den fysiske rolle som den glemte mand; det vil altså være i 'dit' sind at scenariet vil udspille sig. Men da spilpersonerne udgør den glemte mands mentale konstruktioner, og derved allerede 'lyder hans bud', vil du som spilleleder ikke direkte kunne påvirke spilpersonerne. Det du i stedet kan gøre, er at byde ind med *ydre monologer*, når du finder det passende. Dette vil i høj grad være udformet som tanker om minder, og vil i praksis udgøre den måde, du giver de fysiske omgivelser i underscenerne mere sjæl.

Da der jo er at gøre med minder, vil jeg foreslå, at du tilpasser dit sprogbrug derefter. Fx med sætninger som: "Solens lys faldt den dag ind igennem vinduet på den helt særlige måde, man oplevede det gøre i slutningen af september. De dage var det som om, støvet i luften blev til små gløder, der kastede deres gyldne lys udover lejligheden og gav alting et magisk skær."

Forsøg i så høj grad som muligt at afpasse stemningen i dine beskrivelser med temaet for den pågældende akt.

Biroller

Alle biroller der kommer i spil i *mindelaget*, vil blive spillet af Isabellas spiller. I appendikset er der forslag til relevante biroller til de forskellige hovedscener. Det bliver din opgave som spilleleder at instruere Isabellas spiller i hvilke roller, h/n skal spille hvornår hvis h/n selv har problemer med det. Birollerne kan deles op i kategorierne menneskelige og ikke-menneskelige.

1. Menneskelige biroller; biroller som kan anvendes i den offentlige del af hovedscenerne. Her er tale om forskellige personer, der kan interagere med en eller flere spilpersoner.
2. Ikke-menneskelige biroller; Disse biroller vil optræde i den private del af hovedscenerne. Disse roller er alle former for objekter, som kan have en central betydning i en scene, men som ikke 'normalt' er udstyret med kommunikative evner, men som kan skabe tanker i spilpersonernes hoveder; fx vinflaske der udfordre dig til at tage en tår til eller sengen der kalder på dig og din udkårne. Isabellas spiller udgør altså en stemme i spilpersonens hoved.

Frysemekanismen

Denne mekanisme er Isabellas spillers anden måde at interagere med fiktionen i *mindelaget*. Ideen er, at når en given underscene har udspillet sit potentiale, kan Isabellas spiller fryse situationen, og trækker de andre spilpersoner tilbage til *hovedlaget*. Her kan den udspillede scene så diskuteres på afstand, men med de investerede følelser og oplevelser i behold. På den måde skulle man gerne kunne stoppe scenerne inden de løber ud i sandet, og derefter fasttømre essensen af oplevelsen. Det er dog ikke sådan at Isabellas spiller alene skal sidde med dette ansvar. Som nævnt i afsnittet om spillelederens rolle i scenariet, er Isabella jo dit bindeled til den direkte interaktion med fiktionen, og derfor bør I løbende igennem scenariet kommunikere om hvornår en underscene har opfyldt sit formål/potentiale. Jeg lader det være op til jer, hvordan I vil strukturere denne kommunikation. Jeg vil foreslå at det rollespilles.

Indspark

For at understøtte de forskellige temaer i akterne, er der vedlagt en række digte, som spillerne skal læse højt velvalgte steder igennem fortællingen. Selve digtene er at finde i bilagsmaterialet bagerst i scenariet, og i gennemgangen af de enkelte akter står der hvilket digt, der er relevant.

De er alle oprindeligt på engelsk, men er at finde i danske oversættelser. Meningen er at de både skal bryde fiktionen lidt op og samtidig tildele akten en bestemt *følelse*. De er kun tematisk relateret til handlingen, og det er ikke meningen at de skal gå ind og påvirke handlingen direkte, de skal kun påvirke spillernes sindstilstand.

Erkendelser

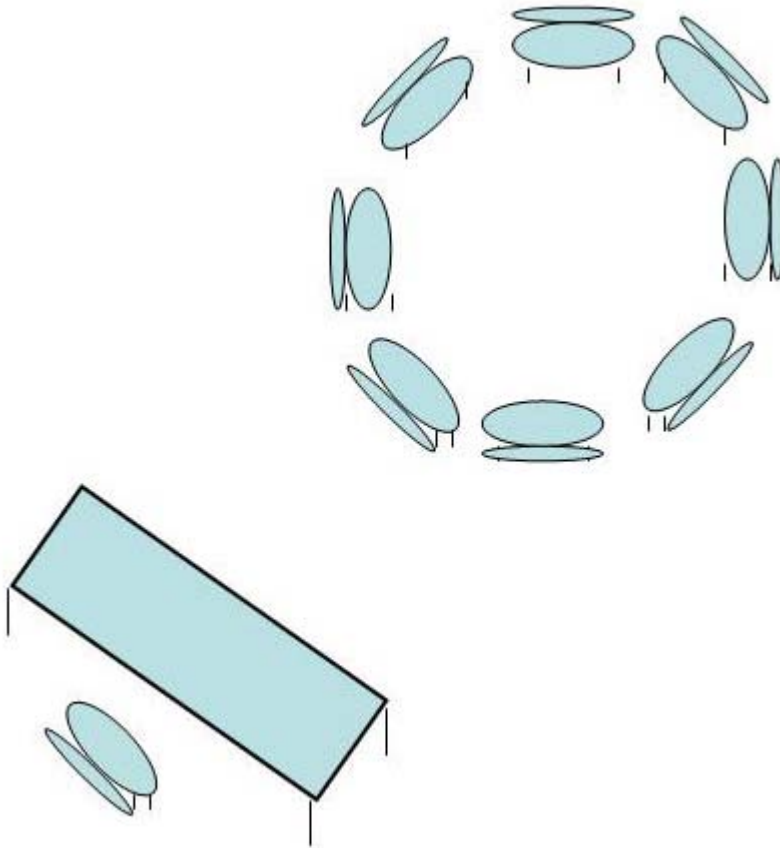
Spilpersonerne i *Auto de fe* er brudstykker af et sind. Når scenariet starter, er deres forståelse af deres egne skæbner diffus, men igennem fortællingen skulle den gerne blive mere og mere klar. Rent spilteknisk er dette symboliseret ved, hvad jeg så kækt kalder for *erkendelser*. Disse er egentlig ikke særligt kvalitativt forskellige fra de klassiske xp, erfaringspoint eller hvad man nu har lyst til at kalde en karakters udviklingsmuligheder; dog er *erkendelserne* i *Auto de fe* ikke rettet mod evner hos karakteren, men i stedet mod forståelsen af karakteren – eller mere præcist spillerens forståelse af karakterens forståelse af sig selv. Ideen er, at spilleren/spilpersonen sprogliggør nogle af de forståelser af sig selv, som han/hun har opnået igennem den forgangne akt, og tager disse videre med sig i scenariet som en række ekstra indsigter.

Formålet med *erkendelserne* er dobbelt. For det første er ment som en måde at få spillerne til at gøre spilpersonerne til deres egne, uden at det (forhåbentligt) potentielt kører fortællingen af sporet. For det andet håber jeg, det kan give spillerne en følelse af udvikling igennem fortællingsforløb.

I forhold til scenariet er det meningen, at spillerne tre gange skal reflektere over deres karakterer og nedskrive deres *erkendelser*: en gang før hver akt. Altså skal de første gang kun tolke ud fra det skrevne oplæg. Når *erkendelserne* er sprogliggjort, skal de nedskrives i det til hver spilperson hørende skema, således de forhåbentligt bliver en integreret del af spilpersonen. *Derudover skal hver spiller også læse sine erkendelser højt for de andre inden næste akt starter.*

Lokalets opsætning

Jeg vil meget gerne have, at indretningen af lokalet understøtter fiktionen, så derfor vil jeg foreslå, at du indretter lokalet som følgende:

Ideen er, at stolene indrammer det område, hvor fiktionen udspiller sig. Du bør som spilleleder ikke opholde dig indenfor 'fiktionen' inden tredje akt, med mindre I befinder jer i *inkvisitionslaget*. Den eneste spilperson, der kan træde udenfor fiktionen, Isabella. Du kan dog sende *indspark* ind i fiktionen, selvom I befinder jer i *minde-* eller *hovedlaget*.

Bordet er der, hvor den glemte mand befinder sig. Det er herfra, du kan fremføre dine ydre monologer. Når du sidder ved bordet, er du ikke spilleleder, men i stedet den glemte mand. Når du derfor som spilleleder skal 'hjælpe' spillerne i løbet af scenariet, skal du sørge for ikke at befinde dig ved bordet.

Din rolle som spilleleder

Den glemte mand

Når scenariet befinder sig i *hovedlaget* eller *mindelaget* er din rolle, som tidligere nævnt, at være den glemte mand. Du sætter hovedscenerne, og sørge for at fremkalde de rigtige stemninger igennem de ydre monologer. Det er vigtigt at huske, at du som den glemte mand helst ikke skal påvirke andre spilpersoner end Isabella; da hun helt igennem er den glemte mands egen konstruktion, har han mulighed for at kalde hende til sig, og sørge for at hun hjælper ham efter bedste evne. Dette betyder egentlig bare at du indirekte (eller direkte hvis du ønsker det) kan instruere Isabella i brug af frysemekanisme, biroller etc.

Denne del af din rolle som spilleleder kan umiddelbart lyde lidt kedelig, men jeg er sikker på, at hvis du for alvor observerer dine spillere udspille fortællingen, kan du give både dem og dig selv nogle rigtig fede oplevelser, hvis du anvender dine værktøjer (Isabella, indspark og ydre monolog) ordentligt. Husk at du kun er i rollen som den glemte mand, så længe du sidder ved dit bord.

Den klassiske spilleleder

Til at beskrive din funktion/rolle i den del af scenariet, der foregår i *inkvisitionslaget*, har jeg valgt at bruge det vage og svært definerbare begreb *den klassiske spilleleder*. Med dette mener jeg bare, at du – modsat resten af scenariet – her skal træde ind i fiktionen til spillerne, og beskrive deres omverden, de bipersoner de møder etc. Du kan læse mere om bipersoner, steder m.v. i appendikserne.

Coachen

Dette er din tredje funktion i *Auto de fe*; og forhåbentlig en, der ikke bliver så meget brug for, med mindre jeg ikke har gjort mit arbejde godt nok. Som *coach* skal du hjælpe spillerne, når de sidder fast – enten ift. spilmekanikken eller hvis deres fælles fortælling ikke rigtig flyder. Hvis det bare er et par små detaljer, der skal ordnes, så kan du godt henvende dig til dem, mens de er inden for *fiktionscirklen*. Er der dog tale om en længere samtale, er det nok bedre du trækker dem ud af cirklen, således at de på det symbolske plan efterlader deres spilpersoner inde i den, og kan vende tilbage til dem, når I har løst problemet. Det er også denne rolle du skal påtage dig, når spillerne skal sprogliggøre erkendelser i slutningen af hver akt.

Forberedelser før start

Den sociale kontrakt

Der er muligt i scenariet at skabe nogle ret depraverede over- og undertoner. Derfor synes jeg som det første, at du skal sætte dig ned sammen med dine spillere og diskutere, hvor deres grænser er ift. tematiske emner som sex, kærlighed, stofmisbrug, psykisk og fysisk terror m.v. Gør klart for spillerne at scenariet lægger op til at udforske nogle af menneskehedens følelsesmæssige mørkere sider, og få dem gerne til at sprogliggøre deres grænser ift. både indhold og fysisk udfoldelse. Jeg ser hellere at der skrues lidt ned for fx volden i torturscenen eller de seksuelle undertoner i minderne, end at nogen får en oplevelse, de ikke har det så godt med. Eventuelle spillere der kan se, at scenariet ikke er noget for dem, kan også forlade lokalet her.

Sæt spillerne ind i konceptet

Læg ud med at udlevere *Velkomstbrevet*, og lad spillerne læse det igennem. Forklar dem derefter om formen og spilmekanikken; undgå dog at forvirre dem med alt for mange begreber, som egentligt kun er relevante for dig. Følgende mener jeg er relevant at fortælle dem på det her tidspunkt:

- Konceptet og præmissen: Fortæl dem overfladisk om ideen bag scenariet - at udspille en *auto de fe*. Fortæl overfladisk om karaktererne og ideen bag. Der er ikke nogen grund til at holde kortene ind til kroppen.
- At spille et minde: Fortæl om de tre lag i scenariet. Forklar dem hvordan de selv iscenesætter et minde, at al metasnak i scenariet foregår in game, at alt spil foregår indenfor stolecirklen. Husk at lægge vægt på at spillerne **selv** skal skabe konflikter m.v. i de enkelte mindescener, og at alle spilpersoner på lige fod kan introducere minder.
- Akt opdelingen: Forklar dem om opdelingen i akter, temaet i hver akt, ideen om hhv. offentlige og private hovedscener samt skæringsscener. Fastsæt et signal man som spiller eller GM kan give, når man synes det er på tide, at begive sig til skæringsscenen. Slå fast at det ikke er ment til at være et langt scenarie – *3½ til 4 timers spilletid*, ikke medregnet opvarmning, pauser etc. Udlever oversigten over scenariet til spillerne – *ikke* oversigten over de enkelte scener.
- Spilmekanik og egentligt koncept: Forklar om din rolle som GM; at deres

spilpersoner vil være bevidste om, de er konstruktioner; at alle geografiske og historiske oplysninger ikke nødvendigvis er sande. Vent med at fortælle om bipersoner, erkendelser og frysemekanismen.

Opvarmning

Mit forslag til opvarmning til scenariet har tre begrundelser: 1) Scenarier hvor følelser er i fokus fra starten af kommet nemt til at være lidt flade i begyndelsen, både fordi folk lige skal spille sig varme, men også fordi man skal se hinanden lidt an først. 2) Hvis spillerne allerede er inde i og har prøvet det spillemekaniske koncept inden den egentlige fortælling begynder, vil scenariet også komme til at glide mere flydende. 3) det skulle gerne give dig en mulighed for at se spillerne lidt an ift. casting.

Jeg vil foreslå følgende model for opvarmningen:

- Associationsleg: Du stiller dig sammen med spillerne i en ring på gulvet. Du siger et ord til personen til din ene side, og vedkommende skal derefter sige det første, der falder ham ind, til den næste i rækken. Lad det køre en 8-12 omgange, indtil alle virker varme og klar på at improvisere.
- Grimasser: Bliv stående i en ring. Du laver en grimasse mod spilleren til din ene side. Vedkommende kopierer den, og laver så langsomt en ny grimasse, mens han vender sig mod den næste i rækken. Overgangen fra den ene grimasse til den anden skal være en langsom transformation, som alle andre kan se. Dette skulle gerne nedbryde nogle af de grænser, der er mellem spillere, der ikke kender hinanden. Samtidig får de opvarmet mimikken.
- Spjæt og dans: Bliv stadig stående i ring. Hop og spjæt med arme og ben for lige at få pulsen op og løsnet kroppen. Kom med opmuntrende råb til evt. træge spillere. Prøv i det hele taget at skabe en lidt løssluppen stemning.
- Opvarmningsscenen: For at få slået konceptet fast overfor spillerne, vil jeg anbefale I spiller den scene, der findes i Appendix 1. Her står kort om scenen, setting m.v. Brug også denne opvarmning til at inspirere dig ift. casting af roller. Det behøver ikke tage lang tid. Vær opmærksom på om, det lykkes spillerne at italesætte et minde indenfor fiktionen.

Casting af roller

Isabella: Udleveres til en spiller med overblik, og som er klar på en udfordring. Nok en person der går mere op i at fortælle/udspille en historie end at leve sig ind i sin karakter. Sørg også for at udlever anslagstalen til Isabellas spiller. Den spiller, der får denne rolle, bør være en person, der har en hvis mængde erfaring med at spillede selv. Erfaringer med forskellige indie-systemer ville nok heller ikke skade.

Alejandro: En spiller der godt kan lide at spille knudemand og lidt indadvendt. En indlevelsesspiller frem for skuespiller. Sørg dog for at spilleren er opmærksom på, ikke at være for passiv. Dette er rollen, der kan gives til en evt. svag spiller.

Tomás: Skal gives til en udadvendt spiller, men samtidig en, der kan holde sig selv lidt i tjek. Tomás' rolle kan godt komme til at dominere fortællingen, hvis den gives til spiller med for meget pondus.

Helena: Skal nok gives til den mest udadvendte spiller. Risikoen for, at Helena kommer til at fylde for meget i fortællingen, er ikke så stor, og hun kan komme til at glide i baggrunden, hvis hun gives til en for passiv spiller.

Når spillerne har læst deres karakterer, skal de nedskrive deres første erkendelser om dem. To eller tre sætninger er rigeligt. Når spillerne har skrevet sætningerne ned, så *få dem til at læse dem højt for hinanden*; både for at de andre spillere kan høre dem, men også for at de selv kan høre dem højt og få en føling med dem.

Forklar dem også her om frysemekanismen; hvordan den trækker fortællingen tilbage til *Hovedlaget*, og hvordan det her fra er muligt at gå tilbage til mindet, hvis det ønskes, eller med tiden gå videre til et nyt minde.

Gennemgang af akterne

1. akt

Læg ud med at udlevere karaktererne til *Inkvisitionslaget* til spillerne. Da de ikke er så lange, burde de ikke behøve lang tid til at sætte sig ind i dem; samtidig er de også forsøgt lavet på en måde, der ligger tæt op af spillernes respektive hovedkarakter.

Prolog

Beskriv lejligheden for spillerne; de store panoramaruder med udsigt udover Sevillas tage, hvide vægge med malerier, de dyre møbler, det tilhørende bibliotek med historiske værker, den hede stille hængende luft. Ved at bord sidder den glemte mand foran en gammel skrivemaskine. Han er omgivet af sammenkrøllede sider, tomme vinflasker og cigaretpakker og brugt service. Beskriv hans nussede skjorte, sorte rander om øjnene, apatiske ansigtstræk, rodede hår og uplejede skægstubbe. Beskrivelsen skal være malerisk og melankolsk. Lad det stå klart, at der er tale om en mand, der kæmper med sine indre dæmoner i en selvskabt skærsild.

Tag dem så tilbage til Sevilla 1482. Fortæl hvordan bygninger langsomt bliver lavere, de asfalterede veje bliver erstattet af brosten. Lugtene ændrer sig, for til sidst at nå kvalmende højde, da de åbne kloakker dukker frem fra historiens gemmer. Herefter begynder scenariet.

Startscenen

Denne scene foregår i *inkvisitionslaget* og udspilles som "almindeligt rollespil" jf. afsnittet om de tre lag. I denne scene bliver Isabella anholdt af Inkvisitionen.

Scenen er Isabellas forældres hjem hen af aften. Læg ud med at få Isabellas spiller til at beskrive hvordan det ser ud og hvordan hendes afdøde forældres ejendele stadig dominerer huset; møbler, gamle jødiske bøger, lyde, lugte etc. Klip herefter til gaden, hvor Inkvisitoren med sit følge nærmer sig huset. Lad dem beskrive stemningen i følget, deres tanker om den kætter, de skal til at anholde etc. Lad dem så nå frem til Isabellas dør, og køр scenen indtil Isabella er blevet ført væk fra huset. Før derefter spillerne frem til lejligheden i Sevilla 2006, hvor det er morgen.

Hovedscener

Lad Isabellas spiller holde sin anslagstale, og gør så spillerne opmærksomme på hovedscenerne og temaerne. Udlever også oversigten over forslag til mindescener i denne akt til dem. Herefter skal du som GM så meget som muligt trække dig væk fra din *coach* rolle og træde ind i funktionen som den glemte mand i stedet. Hvis spillerne får problemer med at få fortællingen til at flyde, skal du selvfølgelig træde til med hjælp, men mærk dig frem.

Hovedscenerne i første akt er hhv. *Livet i studenterklubben* og *Leg i lejligheden*.

Temaet er *ungdommelig nysgerrighed*.

N.B. Digtet/indsparket til første akt er 'I mine hænder'. Udlever det til en spiller og få ham/hende til at læse det højt, når og hvis du finder det passende.

Skæringsscene

Skæringsscenen for første akt er brylluppet mellem Alejandro og Helena. Hvilken del af brylluppet spillerne gerne vil udspille er helt op til dem. Det er nok ganske tænkeligt at spillerne har svært ved at sætte denne scene, og derfor skal du nok være beredt på at træde til og hjælpe dem – evt. kan du blive nødt til at træde over i en mere traditionel spillederfunktion.

Afslutning af 1. akt

Beskriv for spillerne hvordan solen så småt er ved at stå i zenit på himlen over lejligheden og Sevilla. Den glemte mand gisper let efter vejret i heden. Bed spillerne kort tænke over hvad deres spilpersoner har lært om sig selv i den forgangne akt, og lad dem så notere 2-3 erkendelser ned. Herefter skal de hver især igen læse dem højt for hinanden. En pause vil her være passende.

2. akt

Beskriv kort lejligheden, og før igen spillerne tilbage til Sevilla 1482. Før dem ind i elevatoren, der – mens den glider ned af mod stueetagen – langsomt overgår til at blive en trappe, som gradvist bliver ældre og ældre. Elektriske lys erstattes først af gaslamper, så stearinlys og til sidst sodende fakler. Spillerne befinder sig i en mørk, sodet og fugtig fangekælder.

Startscenen

Denne scene foregår i *inkvisionslaget*. De fire spilpersoner befinder sig i et torturkammer under Sevillas gader. Isabella ligger fastspændt til en torturbænk. Rundt om hende står de tre andre spilpersoner, klar til at påbegynde forhøret. Beskriv de umenneskelige redskaber der omgiver dem, og lad derefter torturbøddlen (dig) vende sig mod Inkvisitoren og spørge til, hvad han skal gøre.

Lad spillerne beskrive torturhandlingerne så eksplicit som de kan holde til. Lad volden og brutaliteten fremstå i al sind gru. Beskriv hvor intens smerten er overfor Isabellas spiller – men fasthold overfor ham/hende at hun jo er uskyldig, og at indrømme skyld ville være at lyve; ville være en synd. Når torturen har fremstået i al sin gru, og spillerne efter din mening har udspillet scenens potentiale, spørg så hver spilperson, hvordan oplevelsen påvirker dem; hvad de føler ved at beskue torturen. Før dem derefter tilbage til Sevilla 2006.

Hovedscener

Gør klart for spillerne hvad hovedscenerne og temaet i anden akt er. Udlever oversigten over forslag til mindescener i akten til spillerne. Bed Isabellas spiller om at indlede akten ved at spørge spillerne lidt om tiden lige efter brylluppet (se boks). Herefter skal du som GM så meget som muligt trække dig væk fra din *coach* rolle og træde ind i funktionen som den glemte mand i stedet. Hvis spillerne får problemer med at få fortællingen til at flyde, skal du selvfølgelig træde til med hjælp, men mærk dig frem.

Hovedscenerne i anden akt er hhv. *Hverdage i og omkring bystyret* og *Sene nætter i lejligheden*.

Temaet er *Søgen efter mening*.

N.B. Digtet/indsparket til anden akt er 'De elskende'. Udlever det til en spiller og få ham/hende til at læse det højt, når og hvis du finder det

passende.

Skæringsscene

Afslutningen på Tomás' politiske karrierer. I spilpersonerne er der indskrevet vage referencer til en bombeskandale, der afsluttede Tomás' karrierer, men det er helt frit hvordan man ønsker at definere scenen. Det er nok ganske tænkeligt at spillerne har svært ved at sætte denne scene, og derfor skal du nok være beredt på at træde til og hjælpe dem – evt. kan du blive nødt til at træde over i en mere traditionel spillederfunktion.

Afslutning af 2. akt

Beskriv for spillerne hvordan solen har fortsat sin rejse over himlen, og nu hænger dovent over horisonten, hvorfra den farver de hvide huse gyldne. Den glemte mand sidder urokkelig over skrivemaskinen med panden hvilende i hænderne. Bed igen spillerne kort tænke over hvad deres spilpersoner har lært om sig selv i den forgangne akt, og lad dem så notere 2-3 erkendelser ned. Herefter skal de igen hver især igen læse dem højt for hinanden. Tag evt. en pause herefter.

3. akt

Beskriv kort lejligheden i eftermiddagssolens gyldne skær. Før derefter spillerne tilbage til Sevilla anno 1482 en sidste gang. Glid langsomt igennem de store panoramavinduer og svæv udover byen tage. Lad langsomt huse ændre sig, ved først at lade biler og asfalt vige for kareter og brosten, for senere at blive erstattet af trampet jord og kærer. Stop kort ved byens torv, hvor man oppefra kan beskue en gruppe mennesker, der langsomt bygger et stort bål. Zoom så ned til gadeniveau og forsvind ind af et lille tremmevindue i fodhøjde og ind i Isabellas celle.

Startscenen

De fire spilpersoner befinder sig i Isabellas celle, morgenen før hendes auto de fe. Hendes legeme skal overgives til de verdslige myndigheder, der står for eksekveringen af selve dommen². Men da hun endnu ikke har erkendt sine synder, vil præsten og inkvisitoren forsøge at overtale hende til at bekende en sidste gang, således hun kan komme i himlen, når hun dør. I baggrunde står en af bystyrets fangevogtere og ser på.

---

2 Den Spanske Inkvisition eksekverede aldrig selv de domme, der blev nedkaldt over personer; deres interesse var kun sjælen, kroppen tilhørte de verdslige myndigheder.

Lad det stå klart for præsten og inkvisitoren, at det er deres sidste chance for at frelse Isabellas sjæl fra helvedes svovlsøer, og lad derefter scenen tage sin begyndelse. Dette er tænkt som en lang samtalscene mellem de fire spillere, uden så meget aktion. Det der derimod bør stå klart i denne scene er skellet mellem både Isabella og hendes anklagere og mellem præstens trang til at redde Isabella som person og Inkvisitoren forsøg på at frelse hendes udødelige sjæl, lige meget hvad det vil koste. Afslut scenen med at fangevogteren bryder ind, og erklærer det er tid, til at føre fangen til pladsen, for at eksekvere dommen Før herefter spillerne tilbage til Sevilla 2006.

Hovedscenerne

Træk Isabellas spiller til side inden denne del af fortællingen begynder, og udlever *Note om tredje akt* til vedkommende. Denne note forklarer rollens ændrede funktion i tredje akt.

Gør klart for spillerne hvad hovedscenerne og temaet i tredje akt er. Udlever oversigten over forslag til mindescener i akten til spillerne. Bed Isabellas spiller om at indlede akten ved at spørge spillerne lidt om tiden lige efter Alejandro mistede sin plads i bystyret (se boks). Herefter skal du som GM så meget som muligt trække dig væk fra din *coach* rolle og træde ind i funktionen som den glemte mand i stedet. Hvis spillerne får problemer med at få fortællingen til at flyde, skal du selvfølgelig træde til med hjælp, men mærk dig frem.

Tredje akt foregår kun i lejligheden – men to forskellige steder - og er centreret omkring spillernes deroute fra lyset; scenerne er *det destruktive liv i lejligheden* og *arbejde på bogen om Isabella i biblioteket*. Temaet er *opgivelse og resignation*.

I tredje akt skal du også i højere grad involvere dig i fortællingen. Da spillere så småt er ved at forstå hvordan de er endt, som de er, står det nu også klart for den glemte mand. Han kan derfor begynde at inkludere sig på samtaler med spillere; dette kan ses som den glemte mands påbegyndende selverkendelsesprocesser. Indled dig på samtaler med spillere både når de er i mindelaget og i hovedlaget. Du kan også her vælge at beslutte hvorvidt Alejandro er den glemte mand, eller om alle spillere bare er arbitrære konstruktioner. Led selv spillerne til slutscenen når du finder det passende.

N.B. Digtet/indsparket til tredje akt er 'Digt nr. 50'. Udlever det til en spiller og få ham/hende til at læse det højt, når og hvis du finder det passende.

Slutscene

Slutscenen er centreret omkring Helenas selvmord, og hvordan Alejandro finder hendes livløse krop. Lad Helenas spiller beskrive hvordan hun minutiøst planlægger og udfører sin egen død, og lad derefter Alejandro finde hendes krop. Præcis hvordan denne scene vil udspille sig aner jeg ikke, så her bliver du nok nødt til at improvisere meget. Slut scenen med Alejandro siddende ved sin kones krop.

Efterspil

Få spillerne til at sætte sig på stolene, og tag selv plads bag bordet. Beskriv for dem, hvordan natten ligger som en dyne over Sevilla. Månens blege lys gør byen fremmed at se på. Den glemte mand sidder stadig bag bordet, nu med tårer strømmende fra sine kinder. Langsomt rejser han sig op, bevæger sig over til de store panoramaruder, og åbner dem en efter en for at lade den kølige natteluft sive ind. Kortvarigt står han ved vinduerne og beskuer byen. Så vender han sig, sætter sig ved skrivemaskinen, og begynder langsomt at skrive.

Auto de fe er slut.

Spillermateriale

Auto de fe

1. akt

Tema: Ungdommelig nysgerrighed

Offentlige scener: *livet i studenterklubben:*

Første møde og første kys

Fest efter Francos død med livet som indsats og gevinst

Nytårsaften og troen på det, der ville komme

Den ulovlige politiske revy

”De siger teater, vi siger avantgarde”

Private scener: *leg i lejligheden:*

Drømmen om revolutionen

Kærlighedens væsen

Den mystiske elskov

Gemmeleg

”Hvor langt tør du gå?”

Skæringsscene:

Helena og Alejandros bryllup

2. akt

Tema: Søgen efter mening

Offentlige scener: *hverdagen i og omkring bystyret:*

Den tabte afstemning

Frokost med vennerne og fjenden

Et bedre samfund i praksis?

En gammel kammerats idé

Afmagt

Private scener: *sene nætter i lejligheden:*

Kan drømme være andet en tabte?

Rødvin gør klog

Om den forhadte familie

Isabellas historie – findes uskylden derude?

Derfor ikke revolution

Skæringsscene:

Afslutningen på Tomás politiske karriere

3. akt

Tema: Opgivelse og resignation

Hovedscene 1: *det destruktive liv i lejligheden:*

”I tager stoffer, jeg taler”

Ægtefæller forstår ikke altid hinanden

Derfor er Isabella vigtig

Affæren

Tomás’ sidste aften

Hovedscene 2: *arbejdet i biblioteket på bogen om Isabella:*

Hovedpiner, heroin og skriveblokering

Den manglende bog

Tvivl på egne og andres evner

”Nej, jeg skriver!”

Manuskriptet brænder

Skæringsscene:

Helenas selvmord

Biroller 1. akt

Offentlige

Den gamle republikanske veteran fra borgerkrigen, der altid fortæller anekdoter fra krigen. Bedrevidende og snusfornuftig. Ingen ved hvorfor han kommer i klubben, men han har været der så længe nogen kan huske.

Den filosofistuderende, der altid ligger an på pigerne og konstant taler om fransk filosofi. Bruger unødvendigt lange ord i hver sætning. Fortæller altid om den gang han mødte Sartre i Paris, selvom alle ved han aldrig har været udenfor Sevilla.

Partisaner tøsener med baretten. Kan som det eneste give Tomás kam til hans hår i en politisk diskussion. Ryger hjemmerullede cigaretter, der lugter krydret. Tænk revolutionsromantiker. Tænk Ulrikke Meinhoff.

Privat

Sengen. Lokker med sine bløde dyner og kølige lagner de unge kroppe til sig med løftet om sød elskov. En hver diskussion forstummer, når dens søde stemme langsomt trænger ind i ens sind.

Månen. Kigger ind gennem de store panoramaruder og minder om, at der findes en verden udenfor. En verden med uendelige muligheder. En verden hvor drømme kan komme til virkelighed.

Cigaretterne. Mens røgen trænger ned i lungerne slappes kroppen af. Man bliver rolig og afslappet. De taler med en, om hvorfor roen også er vigtig fra tid til anden. Overvejelserne.

Biroller 2. akt

Offentlige

Byrådsmedlemmet fra det konservative parti. Var officer under Franco, og er stadig ved magten. Uintelligent og snæversynet. Sidder i udvalg med Tomás og dukker op i tide og utide på kontoret omkring små petitesser.

Ven fra studentertiden. Synes alle tre spilpersoner har solgt ud af gamle idealer. Kommer dog stadig forbi og beder om tjenester fra tid til anden. Taler længe om muligheden for et bedre samfund.

Gammel dame. Er ved at blive sat på gaden af sin udlejer. Manden er død, og hun har kun lidt penge at leve af. Forstå ikke, hvorfor hun ikke kan få hjælp. Taler om, at sådanne ting ikke skete under Franco.

Privat

Vinflasken. Hovedet er rundtosset, men endnu en tår skader jo ikke. Lover glæde og veltalenhed. Nævner ikke tømmermændene og munder der føles som sand næste dag. Sløver tanken og tungen.

Stearinlyset. Brænder langsomt men sikkert mod enden. Intet varer evigt. Alt har sin tid. Men skal man brænde klart og hurtigt? Eller svagere, men i længere tid? Hvad er det at leve?

Pladeafspilleren. Musikken skaber stemning og tanker. Underbygger, skaber eller ødelægger situationer. Kan give lyst til dans eller gråd. Til dybe samtaler eller højlydt latter. Til søvn eller fest.

Anslagstale til Isabellas spiller

Når hovedfortælling i Auto de fe tager sin begyndelse, vil det blive din opgave at fortælle de andre spilpersoner, hvad der skal ske. Du skal holde en lille tale for dem. Jeg har ikke skrevet talen ordret, men jeg har skrevet, hvad den skal handle om.

De tre spilpersoner alle syndere. De havde muligheden for at vælge lyset, men endte med at drage af mørke stier. De valg, de har truffet, har medført at den glemte mand er blevet fanget i sin egen udgave af skærsilden. Både ham og de andre spilpersoner er fanget i et fængsel af meningsløshed. Kun ved at sætte deres eksistens i kontekst, kan de genfinde formålet med deres eksistens. Derfor må de genskabe deres fælles livshistorie, for at forstå hvordan de i sin tid endte op, som de gjorde. Du er her for at guide dem, men kan kun hjælpe *så* meget. De må drage alene ind i deres fælles fortid, og genopleve minderne. Men du kan hjælpe dem med at forstå dem i ”nutiden”.

Slut af med at spørge dem, hvordan det hele startede. Hvor deres ulykkelige fortælling tog sin begyndelse?

Note til Isabellas spiller

I denne akt ændrer din rolle sig. Den glemte mand er så småt ved at opnå en form for selverkendelse, men den er endnu ikke fuldbyrdet. Dog har han sat sin egen eksistens så meget i kontekst, at han er ved at kunne ane de stier, der har ledt ham til hans ensomme trone. Derved har han også åbnet for en adgang til fortællingen for dig, som ikke fandtes tidligere.

Du kan nu som Isabella deltage i mindescenerne. Du kan ikke manipulere fysiske genstand, men du kan føre samtaler med de andre spilpersoner. Samtidig kan du også stadig fryse scener, men man kan forestille sig, at tingene begynder at flyde mere sammen i denne akt, nu hvor vi nærmer os enden. Derfor vil jeg foreslå at du i stedet hjælper spillederen med at klippe mellem de forskellige minder og ”nutiden”, hvad end den er.

I mine hænder

I mine hænder
Er dine små bryster
De opadstræbende liv
Fra faldne, åndende spurve

Hvor end du bevæger dig
Hører jeg lyden af susende vinger
Af faldne vinger

Jeg målløs over
At du er faldet ved min side
At dine øjenvipper
Er små, skrøbelige dyr

Jeg frygter den dag
Hvor du begynder
At kalde mig jæger

Når du kalder mig til
For at fortælle mig
Din krop ikke er smuk
Ønsker jeg at hidkalde
De skjulte ansigter
I sten og lys og vand
Til at vidne imod dig

Jeg ønsker
At de underkaster sig
Dit ansigts rystende rim

Når du kalder mig til
For at fortælle mig
Din krop ikke er smuk
Ønsker jeg at mine hænder
Skal være spejle
For dit blik og for dit underhold

De elskende

Digte

Du har de elskende,
navneløse, deres fortælling kun for hinanden,
Og du har værelset, sengen og vinduerne.
Det er et ritual.
Rod sengen, begrav de elskende, blænd vinduerne,
Lad dem leve i huset en livstid eller to.
Ingen tør forstyrre dem.
Besøgende i korridorerne lister forbi den stængte dør,
hører efter lyde, efter et støn, efter en sang:
intet høres, ikke engang åndedræt
Du ved de er i live,
du kan føle deres kærligheds kraft.
Dine børn vokser op, forlader dig,
bliver soldater og riddere.
Din ledsager dør efter i liv i tjeneste.
Hvem kender dig? Hvem husker dig?
Men i dit hus er et ritual i gang:
Det er ikke forbi: kræver flere deltagere.
En dag er døren til de elskendes kammer åben.
Rummet er en tæt have,
fyldt med farver, lugte, lyde du aldrig har kendt.
Sengen er glat som en solstråle,
står alene i midten af haven.
I sengen de elskende, langsomt, bevidst og lydløst,
udfører de deres kærlighedsakt.
Deres øjne lukkede tæt,
 huden ligger tungt over dem.
Læberne skrammede af nye og gamle skader.
Hendes hår og hans skæg sammenfiltret.
Når han sætter sine læber mod hendes skulder
er hun usikker på om skulderen
har givet eller modtaget kysset.
Hele hendes krop er som en mund.
Han følger hendes talje med sin hånd
og føler sig egen talje kærtegnet.
Hun holder ham tættere og hans egne arme lukker sig om hende.
Hun kysser hånden ved hendes mund.
Om det er han eller hendes hånd betyder intet,
der er så mange flere kys.
Du står ved sengen, grædende af glæde
skræller du forsigtigt lagnerne væk
fra kroppenes langsomme bevægelser.
Dine øjne fyldt med tårer, kan knapt se de elskende.
Du afklæder dig mens du synger, din stemme fantastisk
fordi du nu tror det er den første menneskelige stemme
der har lyt i rummet.
Klæderne du lader falde vokser til planter.
Du lægger dig i sengen og genfinder kroppen.
Du lukker øjnene og lader dem blive syet til.
Skaber en omfavnelser og falder ind i den.
Kun et øjeblik smerte og tvivl
mens du undrer dig over hvor mange, der ligger ved siden af din krop,
men en hånds kærtegn og en munds kys får øjeblikket til at forsvinde.

Digt nr. 50

Jeg for vild,
jeg glemte at påkalde dit navn.

Tårerne og hjertets banken,
var over min tabte sejr.

Men du er her.
Du har altid været her.

Verden fortrænger alt,
og hjertet er en rasende blanding af retninger,
men dit navn forener hjertet,
og løfter verden på plads.

Velsignet er den, som i den rejsendes hjerte venter på sin retning.

Appendix

Auto de fe

Appendixoversigt

Appendix 1: Opvarmning

Appendix 2: Underscener

Appendix 3: Biroller

Appendix 4: Digte

Appendix 5: Anslagstale

Appendix 6: Note til Isabella

Appendix

1

Opvarmning

Opvarmningsscenen

Følgende er inspireret af "Lørdagsdæmonen", skrevet af Johannes Busted Larsen.

Mit forslag til en opvarmningsscene er som følgende: Fortæl spillerne de er fire unge mænd, der befinder sig i en lejlighed en søndag formiddag. De har tømmere mænd som ind i helvede, lejligheden er bombet og deres minder om aftenen før er mildest talt mangelfulde. I et forsøg på at stykke aftenen sammen, skal de hver især sætte en kort scene der foregik aftenen før.

En scene sættes ved at en spiller gør følgende:

- a. Bestemmer et sted/en situation. Ex "Jeg mindes vi på et tidspunkt sad og spillede meyer."
- b. Placerer de andre spilpersoner. "Brian sad overfor mig, Bo til højre og Jakob ved siden af i sofaen."
- c. Evt. sætter et emne. "Vi sad og talte om hvilke piger vi havde været sammen med på det seneste."

Herefter sættes scenen i gang, gerne med en ekstra beskrivelse fra spillederen i form af ydre monolog. Det er vigtigt at spillerne får at vide, at de selv skal skabe konflikter i historien. Selvfølgelig skal de indleve sig i deres roller også, men det er dem der skaber fortællingen, og det skal stå klart for dem fra starten. Når selve scenariet starter har de en nogle værktøjer til hjælp i form af oplysninger i deres spilpersoner og listen over forslag til scener, men det er stadig dem selv, der skaber historien.

Da alle karakterer i opvarmningsscenen er "lige", må det være dig som spilleder, der fryser mindet og springer tilbage til søndag eftermiddag. Her skal du sørge for at få snakken i gang om det minde, de lige har spillet, så de også prøver at udspille denne del. Lad dem udspille 2-4 små mindescener, indtil du synes, de har styr på det.

Appendix

2

Underscener

1. akt

Tema: Ungdommelig nysgerrighed

Offentlige scener: *livet i studenterklubben:*

Første møde og første kys

Fest efter Francos død med livet som indsats og gevinst

Nytårsaften og troen på det, der ville komme

Den ulovlige politiske revy

”De siger teater, vi siger avantgarde”

Private scener: *leg i lejligheden:*

Drømmen om revolutionen

Kærlighedens væsen

Den mystiske elskov

Gemmeleg

”Hvor langt tør du gå?”

Skæringsscene:

Helena og Alejandros bryllup

2. akt

Tema: Søgen efter mening

Offentlige scener: *hverdagen i og omkring bystyret:*

Den tabte afstemning

Frokost med vennerne og fjenden

Et bedre samfund i praksis?

En gammel kammerats idé

Afmagt

Private scener: *sene nætter i lejligheden:*

Kan drømme være andet en tabte?

Rødvin gør klog

Om den forhadte familie

Isabellas historie – findes uskylden derude?

Derfor ikke revolution

Skæringsscene:

Afslutningen på Tomás politiske karriere

3. akt

Tema: Opgivelse og resignation

Hovedscene 1: *det destruktive liv i lejligheden:*

”I tager stoffer, jeg taler”

Ægtefæller forstår ikke altid hinanden

Derfor er Isabella vigtig

Affæren

Tomás’ sidste aften

Hovedscene 2: *arbejdet i biblioteket på bogen om Isabella:*

Hovedpiner, heroin og skriveblokering

Den manglende bog

Tvivl på egne og andres evner

”Nej, jeg skriver!”

Manuskriptet brænder

Skæringsscene:

Helenas selvmord

Appendix

3

Biroller

Biroller 1. akt

Offentlige

Den gamle republikanske veteran fra borgerkrigen, der altid fortæller anekdoter fra krigen. Bedrevidende og snusfornuftig. Ingen ved hvorfor han kommer i klubben, men han har været der så længe nogen kan huske.

Den filosofistuderende, der altid ligger an på pigerne og konstant taler om fransk filosofi. Bruger unødvendigt lange ord i hver sætning. Fortæller altid om den gang han mødte Sartre i Paris, selvom alle ved han aldrig har været udenfor Sevilla.

Partisaner tøs en med baretten. Kan som det eneste give Tomás kam til hans hår i en politisk diskussion. Ryger hjemmerullede cigaretter, der lugter krydret. Tænk revolutionsromantiker. Tænk Ulrikke Meinhoff.

Privat

Sengen. Lokker med sine bløde dyner og kølige lagner de unge kroppe til sig med løftet om sød elskov. En hver diskussion forstummer, når dens søde stemme langsomt trænger ind i ens sind.

Månen. Kigger ind gennem de store panoramaruder og minder om, at der findes en verden udenfor. En verden med uendelige muligheder. En verden hvor drømme kan komme til virkelighed.

Cigaretterne. Mens røgen trænger ned i lungerne slappes kroppen af. Man bliver rolig og afslappet. De taler med en, om hvorfor roen også er vigtig fra tid til anden. Overvejelserne.

Biroller 2. akt

Offentlige

Byrådsmedlemmet fra det konservative parti. Var officer under Franco, og er stadig ved magten. Uintelligent og snæversynet. Sidder i udvalg med Tomás og dukker op i tide og utide på kontoret omkring små petitesser.

Ven fra studentertiden. Synes alle tre spilpersoner har solgt ud af gamle idealer. Kommer dog stadig forbi og beder om tjenester fra tid til anden. Taler længe om muligheden for et bedre samfund.

Gammel dame. Er ved at blive sat på gaden af sin udlejer. Manden er død, og hun har kun lidt penge at leve af. Forstå ikke, hvorfor hun ikke kan få hjælp. Taler om, at sådanne ting ikke skete under Franco.

Privat

Vinflasken. Hovedet er rundtosset, men endnu en tår skader jo ikke. Lover glæde og veltalenhed. Nævner ikke tømmermændene og munder der føles som sand næste dag. Sløver tanken og tungen.

Stearinlyset. Brænder langsomt men sikkert mod enden. Intet varer evigt. Alt har sin tid. Men skal man brænde klart og hurtigt? Eller svagere, men i længere tid? Hvad er det at leve?

Pladeafspilleren. Musikken skaber stemning og tanker. Underbygger, skaber eller ødelægger situationer. Kan give lyst til dans eller gråd. Til dybe samtaler eller højlydt latter. Til søvn eller fest.

Appendix

4

Digte

I mine hænder

I mine hænder
Er dine små bryster
De opadstræbende liv
Fra faldne, åndende spurve

Hvor end du bevæger dig
Hører jeg lyden af susende vinger
Af faldne vinger

Jeg målløs over
At du er faldet ved min side
At dine øjenvipper
Er små, skrøbelige dyr

Jeg frygter den dag
Hvor du begynder
At kalde mig jæger

Når du kalder mig til
For at fortælle mig
Din krop ikke er smuk
Ønsker jeg at hidkalde
De skjulte ansigter
I sten og lys og vand
Til at vidne imod dig

Jeg ønsker
At de underkaster sig
Dit ansigts rystende rim

Når du kalder mig til
For at fortælle mig
Din krop ikke er smuk
Ønsker jeg at mine hænder
Skal være spejle
For dit blik og for dit underhold

De elskende

Du har de elskende,
navneløse, deres fortælling kun for hinanden,
Og du har værelset, sengen og vinduerne.
Det er et ritual.
Rod sengen, begrav de elskende, blænd vinduerne,
Lad dem leve i huset en livstid eller to.
Ingen tør forstyrre dem.
Besøgende i korridorerne lister forbi den stængte dør,
hører efter lyde, efter et støn, efter en sang:
intet høres, ikke engang åndedræt
Du ved de er i live,
du kan føle deres kærligheds kraft.
Dine børn vokser op, forlader dig,
bliver soldater og riddere.
Din ledsager dør efter i liv i tjeneste.
Hvem kender dig? Hvem husker dig?
Men i dit hus er et ritual i gang:
Det er ikke forbi: kræver flere deltagere.
En dag er døren til de elskendes kammer åben.
Rummet er en tæt have,
fyldt med farver, lugte, lyde du aldrig har kendt.
Sengen er glat som en solstråle,
står alene i midten af haven.
I sengen de elskende, langsomt, bevidst og lydløst,
udfører de deres kærlighedsakt.
Deres øjne lukkede tæt,
huden ligger tungt over dem.
Læberne skrammede af nye og gamle skader.
Hendes hår og hans skæg sammenfiltret.
Når han sætter sine læber mod hendes skulder
er hun usikker på om skulderen
har givet eller modtaget kysset.
Hele hendes krop er som en mund.
Han følger hendes talje med sin hånd
og føler sig egen talje kærtegnet.
Hun holder ham tættere og hans egne arme lukker sig om hende.
Hun kysser hånden ved hendes mund.
Om det er han eller hendes hånd betyder intet,
der er så mange flere kys.
Du står ved sengen, grædende af glæde
skræller du forsigtigt lagnerne væk
fra kroppenes langsomme bevægelser.
Dine øjne fyldt med tårer, kan knapt se de elskende.
Du afklæder dig mens du synger, din stemme fantastisk
fordi du nu tror det er den første menneskelige stemme
der har lyt i rummet.
Klæderne du lader falde vokser til planter.
Du lægger dig i sengen og genfinder kroppen.
Du lukker øjnene og lader dem blive syet til.
Skaber en omfavelse og falder ind i den.
Kun et øjeblik smerte og tvivl
mens du undrer dig over hvor mange, der ligger ved siden af din krop,
men en hånds kærtegn og en munds kys får øjeblikket til at forsvinde.

Digt nr. 50

Jeg for vild,
jeg glemte at påkalde dit navn.

Tårene og hjertets banken,
var over min tabte sejr.

Men du er her.
Du har altid været her.

Verden fortrænger alt,
og hjertet er en rasende blanding af retninger,
men dit navn forener hjertet,
og løfter verden på plads.

Velsignet er den, som i den rejsendes hjerte venter på sin retning.

Appendix

5

Anslagstale til
Isabella

Anslagstale til Isabellas spiller

Når hovedfortælling i Auto de fe tager sin begyndelse, vil det blive din opgave at fortælle de andre spilpersoner, hvad der skal ske. Du skal holde en lille tale for dem. Jeg har ikke skrevet talen ordret, men jeg har skrevet, hvad den skal handle om.

De tre spilpersoner alle syndere. De havde muligheden for at vælge lyset, men endte med at drage af mørke stier. De valg, de har truffet, har medført at den glemte mand er blevet fanget i sin egen udgave af skærsilden. Både ham og de andre spilpersoner er fanget i et fængsel af meningsløshed. Kun ved at sætte deres eksistens i kontekst, kan de genfinde formålet med deres eksistens. Derfor må de genskabe deres fælles livshistorie, for at forstå hvordan de i sin tid endte op, som de gjorde. Du er her for at guide dem, men kan kun hjælpe *så* meget. De må drage alene ind i deres fælles fortid, og genopleve minderne. Men du kan hjælpe dem med at forstå dem i ”nutiden”.

Slut af med at spørge dem, hvordan det hele startede. Hvor deres ulykkelige fortælling tog sin begyndelse?

Appendix

6

Note til Isabellas
spiller

Note til Isabellas spiller

I denne akt ændrer din rolle sig. Den glemte mand er så småt ved at opnå en form for selverkendelse, men den er endnu ikke fuldbyrdet. Dog har han sat sin egen eksistens så meget i kontekst, at han er ved at kunne ane de stier, der har ledt ham til hans ensomme trone. Derved har han også åbnet for en adgang til fortællingen for dig, som ikke fandtes tidligere.

Du kan nu som Isabella deltage i mindescenerne. Du kan ikke manipulere fysiske genstand, men du kan føre samtaler med de andre spilpersoner. Samtidig kan du også stadig fryse scener, men man kan forestille sig, at tingene begynder at flyde mere sammen i denne akt, nu hvor vi nærmer os enden. Derfor vil jeg foreslå at du i stedet hjælper spillederen med at klippe mellem de forskellige minder og ”nutiden”, hvad end den er.

Alejandro

Auto de fe: Middelhalderspansk for et ritual hvor man offentlig gør bod for sine synder

Kære spiller, velkommen til Auto de fe

Inden du bevæger dig ind i fiktionen, vil jeg først gøre det lidt klarere for dig, præcis hvad det er, du træder ind til. Auto de fe er et scenarie, der kun har én hovedperson. Men inden du drager forhastede konklusioner, så tillad mig at uddybe lidt videre. Hovedpersonen i Auto de fe udgør kun den scene, hvorpå fortællingen er sat – han medvirker ikke selv i scenariet. Det gør til gengæld hans minder, og det er dem, du kommer til at spille.

’Hvordan spiller man minder?’ spørger du måske. Men heldigvis har vores hovedperson selv overvejet dette for os, i det du vil komme til at spille hans mentale fremstilling af en person, der har været vigtig i hans liv, og med denne person gennemleve dele af dette. Måske stemmer denne person overens med et individ, der kan forefindes i den fysiske verden; måske er det blot en side af ham selv eller en af hans kære. Det ved kun vores hovedperson. Ikke engang for mig er denne viden tilgængelig.

Samtidig er den person, du kommer til at repræsentere i det mentale univers, ikke færdig. Ligesom ethvert andet løsrevet minde, eksisterer han på nuværende tidspunkt uden viden om de mange sammenhænge og tilfældigheder, der har formet ham til den, han er. Det vil blive dit job at lede ham igennem det liv, der har skabt ham, og derigennem give ham en indsigt i hvordan han er endt, som han er endt.

’Men hvorfor er det så vigtigt at din person, og derigennem vores fortællings hovedperson, forstår de handlinger, der har gjort ham til den han er?’, tænker du måske. Her må du forstå, at vores hovedperson befinder sig i en tilstand af fortvivlelse. Han forsøger at komme videre med sit liv, men vægten af de synder han har begået og oplevet tynger på hans skuldre, så han ikke kan rejse sig fra fortidens skammel. Kun ved offentligt at gøre bod for sine synder – udføre en auto de fe – kan han komme videre med sit liv. Og det er her, han behøver din hjælp.

Som vores fortælling tager sin begyndelse, finder vi vores hovedperson i en gloende hed lejlighed i Sevilla. Her siddet han foroverbøjet en gammeldags skrivemaskine – på trods af vi skriver 2006 – og forsøger at berette historien om en ung uskyldig kvinde, der endte sine dage noget så tragisk på et bål under den Spanske Inkvisitions allerførste auto de fe. Men vores stakkels hovedperson har indset, at for at kunne fortælle historien om en uskyldig, må han først frigøre sig af sin egen skyld; sine egne synder. Det er hans bøn, at du vil hjælpe ham i denne bodsgørelse.

På vegne af en glemt mand,

Peter Fallesen

Alejandro

Minder

Det blanke papir i skrivemaskinen er det absolutte symbol på min fysiske isolation. Tomás er død, og før ham Helena. Selv min uskyldige engel Isabella er jeg bange for snart opgiver mig og svinder bort. Jeg ved, at det er mit lod at fortælle Isabellas historie og derigennem min egen. Men hver gang mine fingre nærmer sig tasterne, bliver jeg lammet af minderne. Lammet af kærligheden, sviget, døden. Vores tragiske levned bliver genopført gang på gang i mit sind. Hvor jeg dog elsker jer alle tre – på trods af alt.

Tårerne løber langs de nu så velkendte fuger i mit ansigt. Mine rystende hænder rækker ud efter cigaretpakken, men den er tom. Jeg ved ikke hvor længe den har været det. For helvede, jeg ved ikke engang hvor længe, jeg har siddet her på stolen foran skrivemaskinen. Dagene giver ikke længere mening, på trods af jeg kan følge solens daglige gang igennem loftvinduerne.

Det hele startede med Tomás. Jeg mindes stadig, den første gang jeg så ham. Ude på trappen foran universitets hovedbygning. Aldrig før eller siden har jeg mødt en med så grønne øjne som Tomás. Jeg forelskede mig med det samme i ham. Han gjorde alt det jeg ikke turde, og tvang mig til at gøre ting, jeg ikke vidste jeg ville. Han var en gud. Smukke Tomás, hvordan kunne du forlade mig så kort tid efter Helenas død?

Min kære hustru. Selvom jeg hverken husker dagen eller måneden, jeg kom hjem og fandt din krop, mindes jeg stadig dit ansigts voksagtige karakter. Du forstod aldrig hvor vigtig Isabella var for mig, og jeg forstod aldrig hvordan nogen kunne være misundelig på en død. Da jeg sad med dit hoved i skødet slog det mig; for første gang var kærligheden væk fra dine øjne, og jeg kunne ikke længere se den for mig. Den døde i mit sind sammen med dig.

Endnu engang har solen foretaget sin daglige rejse. Stadig er papiret tomt. Endnu engang gennemlever jeg minderne, mens Isabella ser på. Hendes smil er det eneste, der holder det absolutte vanvid på afstand. I det ligger en stille bøn om at rense hendes navn. Jeg ved, der ikke er andre der vil, men jeg tvivler på mine egne evner. Fører lange samtaler med tankekonstruktioner for at flygte fra ansvaret. Hvor svært er det ikke at forsvare en uskyldig, når man siddende på den ene skulder har den første Inkvisitorgeneral og på den anden Helena fra Troja?

Mig

Jeg er Alejandro. Konstrueret af en glemt mand, i et forsøg på at erkende sine synder. Jeg er et brudstykke af hans bevidsthed – en række følelser, minder og holdninger. Et væsen uden krop, uden tidslighed. En aktør i en indre fortælling, der både handler om mig og samtidig intet har med mig at gøre.

Alejandro er historiker. Han er forfatter. Godt nok har han ikke skrevet en bog i over 15 år, men sådan ser han stadig sig selv. Man kunne beskrive ham på utallige måder: enkemand, ven til en død, vægelsindet, kujon. Men han vælger selv forfatter. Han har altid været en enspænder. Var drengen på værelset med bøgerne. Den spanske inkvisition har fuldt ham alt den tid, han har kunnet læse, har været en tråd igennem

hans liv.

Undskyld, der er ingen grund til jeg omtaler mig selv i tredje person. Alt er bare så nyt. Det er svært at acceptere dette som min bevidsthed. Men lad mig fortælle dig mere om hvordan jeg er, så kan jeg altid vende tilbage til Sevilla lidt senere.

Den glemte mand har udstyret mig med to sider. To sæt værktøjer til at agere i den fortælling, han så gerne vil have udspillet i sit indre. Den ene er det, jeg har erkendt om mig selv. Det er hvad jeg ved om mig selv – det er hvad jeg er bevidst om, når jeg handler. Den anden er det, jeg endnu ikke har erkendt, men som er en central del af mig; som er mine latente handlingsgrundlag. Dem vil du møde senere i vores fælles færd.

Erkendte træk

Før start

Har en naiv og uerfaren tilgang til verden; lettere tilbagetrukket.

Kan ikke så godt sætte ord på og forstå sine egne følelser.

Knudemand.

Udstråler en svag melankoli.

Ser sig selv først som intellektuel, så som ven og til sidst som ægtemand.

Før 1. akt

Før 2. akt

Før 3. akt

Minder: Tomás Torquemada

Deler navn med den første inkvisitorgeneral. Og ligesom ham brændte der en indre ild i ham. Han var en fanatiker, han var en glødende socialist, samtidig med han søgte livet fuldt ud i alle dets aspekter. Men han var paradoks. Hans familie var så utrolig rig, og selvom han hadede dem, tog han gerne deres penge. Derfor stolede de andre på venstrefløjens aldrig på ham. Selv da han endte i parlamentet for socialisterne, og som den eneste ikke lod sig korrumpere af magten, stolede baglandet ikke helt på ham. Måske er det derfor han altid har kæmpet så hårdt for sagen, for at bevise sig selv. Og måske var det derfor han blev inddraget i bombningen.

Det endte i hvert fald hans politiske karrierer. Tilbage var der kun lejligheden, Helena og mig. Han blev aldrig den samme, hvorfor ved jeg faktisk ikke. Han havde altid taget let på livet, men et eller andet ved bombesagen slog ham ud. De tomme vinflasker i lejligheden steg i mængden, og med dem forbruget af heroin. Ikke kun for Tomás, men for os alle. Det var en mærkelig tid, virkelighed og fantasi gled sammen. Tomás blev mere og mere depraveret, udsatte sin egen krop og vores andres sind for de mest modbydelige ting. Men jeg kunne ikke blive vred på ham, følte intet andet end medlidenhed. Så en dag var han væk, havde ladet sig indlægge. Lejligheden blev pludseligt til et helt andet sted, jeg følte mig kvalt.

Refleksion

Tomás var min første og eneste rigtige ven. Han var gennem hele sit liv grænsesøgende, og han rev mig altid med. Jeg forgudede ham, og kunne ikke se, at han var selvdestruktiv og dybt ulykkelig. Det kan jeg stadig ikke. I mine øjne levede Tomás bare præcis, som han ønskede det.

Ja, jeg siger levede, for Tomás er død. Men ligesom jeg bare er en afspejling af et minde, er en afspejling af Tomás også at finde ved min side. Også han har en rolle i fortællingen – men den ved han selv mere om end mig.

Minder: Helena

Selvom du aldrig helt splittede Tomás og jeg, deler du alligevel navn med kvinden, der sendte to lande i krig og kostede så mange mænd livet. Du var den spidse vinkel i vores trekant. Men jeg tvivlede aldrig på din kærlighed – det endte jo med, at det var dig, der tvivlede på min. Kan huske den aften vi mødtes. Dine øjne brændte sig vej igennem min sjæl. Der var ikke en mand den aften, der ikke begærede dig, men alligevel tog du med mig hjem. Du var altid så passioneret, så levende. Efter du kom ind i lejligheden, blev den et nyt sted. Tomás' libertinertilværelse og min penduleksistens mellem ham og bøgerne blev brudt. I stedet for mærkelige ekspeditioner ud i Sevillas natteliv, sad vi tre nu hele natten og talte sammen, mens mængden af tomme rødvinflasker steg.

Men intet varer evigt. Tomás' tilstedeværelse begyndte at påvirke dig, og snart var du også draget ind i spindet. Du var altid passioneret, men efter Tomás mistede sin plads i parlamentet, begyndte han at drage dig med ned i sin spiral af depravation. Jeg fulgte efter en tid, men Isabella reddede mig op. Men I to fulgte rusen. Det var kort derefter jeg fandt jer sammen i sengen. Det var en handling fra jeres side, som jeg aldrig har forstået. Mine følelser er uafklarede. Det eneste jeg ved, er at jeg fortsatte efter Isabella, mens I fortsatte med at søge bunden.

Refleksion

Helena var den kropsliggjorte passion. Hun pulserede af liv og lyst. Derfor faldt jeg for hende. Og måske derfor overså jeg hendes usikkerhed og søgen efter min kærlighed. I vores ægteskab gav jeg hende aldrig den opmærksomhed, hun søgte. Jeg så ikke ønsket om den. Jeg var blind. Jeg stirrede for hårdt på Isabella. Det tog hendes selvmord før jeg begyndte at ane hendes sande jeg. Ser det stadig ikke helt klart. Måske kan vores fælles fortælling ændre dette.

Minder: Den uskyldige Isabella

Hvad jeg ikke ville have givet for at være i din celle på den sidste nat. Tørre dine modige tårer væk fra det ansigt jeg aldrig har set, men som jeg er sikker på er uendeligt smukt. Hver gang jeg læser beretningerne om dig, bliver et tomrum fyldt i mit indre. Du er min redningskrans – du holder vanviddet og skyggerne på afstand. Jeg ved du betragter mig med stor medlidenhed. Jeg ved dit uskyldige indre har svært ved at forstå hvor langt Tomás, Helena og jeg er faldet fra lyset. Hvorfor du bliver ved vores side er mig uforståeligt; du hører til et sted langt mere gyldent end her.

Jeg ved du ser mig som din personlige ridder – din fanebærer. Men ansvaret tynger mig, selvom jeg ved, at jeg er den eneste i stand til at løfte det. For hver dag der går, hvor jeg ikke får fortalt din historie, brænder dine uskyldige øjne sig lidt længere ind i min sjæl. Jeg føler mig som en druknende, i tvivl om jeg skal mønstre kræfterne til at nå redningskransen eller blot erkende nederlaget og lade mig blive opslugt af det uendelige blå. For jeg nærer ingen tvivl om, at du er min eneste redning.

Refleksion

Isabella døde på bålet her i Sevilla for over 500 år siden. En uskyldig sjæl ofret af fanatikere. Men på trods af den store uret, som Herrens selvudnævnte dommer påførte hende, er jeg sikker på hun tilgav dem, længe før flammerne nåede hende. Jeg ved den glemte mand ønsker at berette om hende, men Tomás, Helena og jeg står i vejen for hendes historie. Samtidig er jeg dog også sikker på, at mit eget forsøg på at forstå hvordan jeg er blevet den, som jeg er blevet, vil være en sejlads i mørke, uden hendes uskyldige sind til at oplyse nattehimlen.

NB. Alejandro er en karakter, der er meget indadvendt. Pas på at du som spiller ikke kommer til at melde dig ud af historien i et forsøg på at være absolut tro mod ham. Det er også meningen at du skal have en god og aktiv spiloplevelse med ham.

Page Manuel Perez

Er dette virkelig den sande vej? Rummer Herrens vej så meget smerte?

Page for inkvisitoren Juan de León. Ung og uerfaren. Tvivler på om han følger den sande vej. Er ikke sikker på Herren selv ønsker at straffe syndere på denne måde. Vil hellere ansku Gud som kærlighed, men er bange for det er en svækkelse af Herrens ord. Ubeslutsom. Tvivlende.

Pepe Martinez: Lokal præst. Virker som en mand der oprigtigt elsker sine søgnebørn. Hans næstekærlighed er beundringsværdig, men er han stærk nok til at stå imod Herrens fjender?

Isabella Erostarbe: Synder. Forældrene konverterede, men de aflagde aldrig deres jødiske skikke. Hendes sjæl må frelses, føres tilbage til lyset. Men jeg ved ikke om ild og stål er de rigtige instrumenter.

Juan de León: Inkvisitor. Min læremester. Hans tro er stålsat og imponerer mig. Men tvivler på om han er oprigtig menneskekærlig. Måske har han overskredet grænsen mellem at kærligt tugte og blindt hade.

Auto de fe - oversigt

Sevilla
1482

Scene: *Anholdelsen*

Scene: *Forhøret*

Scene: *Den sidste morgen*

1. akt

2. akt

3. akt

Tema: *Ungdommelig nysgerrighed*

Tema: *Søgen efter mening*

Tema: *Opgivelse og resignation*

Offentlig hovedscene: *Livet i studenterklubben*

Offentlig hovedscene: *Hverdagen i og omkring bystyret*

Hovedscene 1: *Det destruktive liv i lejligheden*

Privat hovedscene: *Leg i lejligheden*

Privat hovedscene: *Sene nætter i lejligheden*

Hovedscene 2: *Arbejde i biblioteket på bogen om Isabella*

Skæringsscene: *Brylluppet mellem Alejandro og Helena*

Skæringsscene: *Afslutningen på Tomás' politiske karriere*

Skæringsscene: *Helenas selvmord*

Sevilla
1970-2006

Helena

Auto de fe: Middelalderspansk for et ritual hvor man
offentligt gør bod for sine synder

Kære spiller, velkommen til Auto de fe Helena

Inden du bevæger dig ind i fiktionen, vil jeg først gøre det lidt klarere for dig, præcis hvad det er, du træder ind til. Auto de fe er et scenarie, der kun har én hovedperson. Men inden du drager forhastede konklusioner, så tillad mig at uddybe lidt videre. Hovedpersonen i Auto de fe udgør kun den scene, hvorpå fortællingen er sat – han medvirker ikke selv i scenariet. Det gør til gengæld hans minder, og det er dem, du kommer til at spille.

’Hvordan spiller man minder?’ spørger du måske. Men heldigvis har vores hovedperson selv overvejet dette for os, i det du vil komme til at spille hans mentale fremstilling af en person, der har været vigtig i hans liv, og med denne person gennemleve dele af dette. Måske stemmer denne person overens med et individ, der kan forefindes i den fysiske verden; måske er det blot en side af ham selv eller en af hans kære. Det ved kun vores hovedperson. Ikke engang for mig er denne viden tilgængelig.

Samtidig er den person, du kommer til at repræsentere i det mentale univers, ikke færdig. Ligesom ethvert andet løsrevet minde, eksisterer han på nuværende tidspunkt uden viden om de mange sammenhænge og tilfældigheder, der har formet ham til den, han er. Det vil blive dit job at lede ham igennem det liv, der har skabt ham, og derigennem give ham en indsigt i hvordan han er endt, som han er endt.

’Men hvorfor er det så vigtigt at din person, og derigennem vores fortællings hovedperson, forstår de handlinger, der har gjort ham til den han er?’, tænker du måske. Her må du forstå, at vores hovedperson befinder sig i en tilstand af fortvivlelse. Han forsøger at komme videre med sit liv, men vægten af de synder han har begået og oplevet tynger på hans skuldre, så han ikke kan rejse sig fra fortidens skammel. Kun ved offentligt at gøre bod for sine synder – udføre en auto de fe – kan han komme videre med sit liv. Og det er her, han behøver din hjælp.

Som vores fortælling tager sin begyndelse, finder vi vores hovedperson i en gloende hed lejlighed i Sevilla. Her siddet han foroverbøjet en gammeldags skrivemaskine – på trods af vi skriver 2006 – og forsøger at berette historien om en ung uskyldig kvinde, der endte sine dage noget så tragisk på et bål under den Spanske Inkvisitions allerførste auto de fe. Men vores stakkels hovedperson har indset, at for at kunne fortælle historien om en uskyldig, må han først frigøre sig af sin egen skyld; sine egne synder. Det er hans bøn, at du vil hjælpe ham i denne bodsgørelse.

På vegne af en glemmt mand,

Peter Fallesen

Helena

Minder

Udenfor lejlighedens vinduer brænder solen. Jeg ved, det er skoldende hedt herinde, men jeg mærker intet. Varmen er reserveret til den glemte mand. Lejligheden virker for første gang fremmed for mig. Selv den velkendte udsigt udover byen forekommer malplaceret. Kan stadig huske hvordan månelysen væltede ind ovenfra, første gang jeg var her. Det er ikke længere det samme sted. Smerten og tragedien har mærket rummene, hvor Alejandro, Tomás og jeg udforskede vores fælles virkelighed. Minderne får mig til at skælve indvendigt.

Så meget ændrede sig i den tid vi levede her. Et sted mellem den første akavede dans og mit sidste farvel mistede vi hinanden. Smerten i mit indre er ved at rive mig i stykker. Og jeg ved, at hadet venter lige bag den. Men jeg ønsker ikke at hade nogen af jer – ikke engang Isabella. Men hvis jeg ikke snart får tæmnet smerten, har jeg intet valg – så er jeg fortabt.

Elskede Alejandro, når tankerne falder på dig presser tårerne sig på. Hvordan kunne du fravælge min kærlighed? Hvordan kunne du overse mit skrig om opmærksomhed? Jeg forstår ikke din flugt væk fra mig og ind i bøgerne. Hvad kunne Isabella tilbyde, som jeg ikke besad? Hvordan kunne du fravælge mig til fordel for en død? Var det hele tiden din mening at kaste mig i armene på Tomás? Ønskede du virkelig, at jeg skulle finde mit endeligt i det pilleglas?

Du skræmte mig fra starten, Tomás. Dine udfordringer og dine lege. Så du mig som en modstander eller som en inspiration? Du skulle altid søge grænserne, og trække os med dig. Jeg blev altid nervøs når dit blik faldt på mig, men samtidig blev jeg tiltrukket dit mørke. Jeg fulgte dig ikke kun ned i afgrunden for at vinde Alejandros opmærksomhed. Det var det primære, men din blotte tilstedeværelse trak også i mig. Det spil vi havde imellem os var til tider som ilt for mig. Da du forsvandt, blev min ensomhed absolut. Kun mørket var tilbage.

Isabella lyserovre fra vinduet. En del af mig ønsker at hade hende. Alt ville være nemmere, hvis jeg gjorde. Men jeg finder det svært. At Alejandro valgte hende at kaste sig over, kunne hun ikke gøre for. Og jeg kan ikke fornægte hendes tragiske skæbne. Men jeg ved ikke, om jeg tror på hendes absolutte uskyld. Men jeg kan ikke argumentere imod, at hun er nødvendig. Men det piner mig, at hun er min redning.

Mig

Jeg er Helena. Konstrueret af en glemte mand, i et forsøg på at erkende sine synder. Jeg er et brudstykke af hans bevidsthed – en række følelser, minder og holdninger. Et væsen uden krop, uden tidslighed. En aktør i en indre fortælling, der både handler om mig og samtidig intet har med mig at gøre.

Jeg er Helena. Jeg er passion. Jeg er kærlighed. Jeg elsker og lever fuldt ud. Påstår jeg. Men jeg ved ikke, hvordan jeg skal få andre til at elske mig. Jeg søger den samme kærlighed, som jeg så nemt giver til andre. Men jeg går alt for vidt i min søgen. Jeg nedværdiger mig selv og giver køb på min sjæl. Og pludselig står jeg tilbage uden den kilde, hvorfra al min kærlighed flød. Tom. Ved at dø af skræk. Tør ikke indse hvem jeg

er uden mænd i mit liv.

Virker let af sind. Uden bekymringer. Men det er løgn. Jeg frygter at miste. Jeg vil gøre næsten alt for at beholde det, jeg har. Men jeg siger ikke tingene ligeud. Jeg danser rundt om den varme grød, og komme med hentydninger. Jeg går aldrig lige på. Jeg er bange for at blive forladt, hvis jeg siger tingene som de er. Bange for at blive forladt, hvis de ser, hvor meget jeg behøver dem. Hvis bare jeg kan få dem til at forstå. Hvis bare Alejandro forstod. Forstod at jeg ikke kunne håndtere mit forhold til mig selv, og derfor overbeviste mig selv om, at min eneste behov var andres kærlighed.

Den glemte mand har udstyret mig med to sider. To sæt værktøjer til at agere i den fortælling, han så gerne vil have udspillet i sit indre. Den ene er det, jeg har erkendt om mig selv. Det er hvad jeg ved, og ikke modsiger hvis andre påpeger – det er hvad jeg er bevidst om, når jeg handler. Den anden er det, jeg endnu ikke har erkendt, men som er en central del af mig; som er mine latente handlingsgrundlag. Dem vil du selv komme til at udforske senere i vores fælles færd.

Erkendte træk

Før start

Letsindet på overfladen, men gemmer en dyb frygt for at blive forladt

Søger kærlighed hos andre; overvælder dem

Er villig til at tilsidesætte sociale koder for ikke at miste

Tør ikke håndtere sit forhold til sig selv

Forestiller sig, at hendes behov er, at andre elsker hende.

Før 1. akt

Før 2. akt

Før 3. akt

Minder: Alejandro

Første gang jeg mødte Alejandro, stod verden stille. Det er en kliche, men det er den eneste måde, jeg kan beskrive det på. Da jeg så ham ved baren på den anden side af det røgfyldte lokale, vidste jeg, han ikke var som nogen anden mand i mit liv. Han havde en indre ro, der forplantede sig videre ud i rummet. Da hans blik faldt på mig, følte det som om, jeg var i centrum for hele verden. Det var opmærksomheden i hans blik den aften, der fik mig til at forelske mig i ham. Og det var den opmærksomhed, jeg brugte resten af mit liv på at jage. En jagt der tit endte med jeg omklamrede ham så hårdt, han trak sig væk fra mig.

Han var altid indadvendt. Nogen dage svær at få i tale. Men jeg blev ved med at kæmpe. Og til at begynde med kunne jeg fastholde hans opmærksomhed det meste af tiden. Men med tiden blev det sværere. Efter Tomás mistede sin plads i bystyret gik det helt galt. Alejandro, hvorfor tillod du mig at gå så langt? Elskede du virkelig bøgerne og Isabella højere end mig? Hvorfor tillod du mig at følge Tomás ned i mørket, hvor der kun fandtes stoffer og utroskab?

Refleksion

Alejandro var min mand. Han var historiker. Den spanske inkquisition var hans store lidenskab. Jeg var tit bange for, at bøgerne betød mere for ham end jeg gjorde. Jeg er stadig ikke sikker på, om han så min ulykkelighed og bare ignorerede den, eller aldrig nogensinde opdagede hvad der foregik, før jeg tog mit liv. Jeg burde være vred på ham, men det kan jeg ikke. Så mange gange stod jeg tilbage afvist efter jeg havde kastet mit hjertets indhold udover ham. Måske er det træk ved ham, der gjorde han overså min smerte, det selv samme træk der gjorde, at jeg elskede ham så højt - hans evne til at leve i sin egen verden.

Minder: Tomás Torquemada

Han skræmte mig. Han skræmmer mig. Men der var noget dragende over ham. De grønne øjne der så lige igennem en. Den tillokkende galskab der lå lige under hans varme, bløde stemme. Han ejede den lejlighed vi boede i. Var glødende socialist, på trods af hans forældres kæmpe formue. Han tog imod deres penge, men hadede dem som pesten. Han ønskede at ændre verden ved at rive den ned. Havde han været født under den Spanske Inkquisition, var han blevet inkvisitor. Det var ikke sagen der optog ham; det var det at kæmpe for – og imod – noget.

Tomás, hvorfor var dit vanvid så magnetisk? Det var Alejandro jeg elskede, men i høj grad dig jeg fulgte efter. Jeg fulgte med som din sekretær, mens du sad i bystyret, og jeg fulgte med dig ned i depravationen, efter du var blevet indblandet i bombeattentatet. Jeg fulgte med dig i seng. Du var min eneste kontakt, da Alejandro for alvor gled bort mod bøgerne. Mod Isabella. Du var ikke kun et instrument til at vinde Alejandros opmærksomhed tilbage. Det stod klart efter du forsvandt. Efter jeg blev ladet tilbage alene.

Refleksion

Mit og Alejandros liv var i høj grad en rejse i Tomás' slipstrøm. Han var et mærkværdigt væsen. Fanatisk, men samtidig fuldstændig fortabt. Depraveret grænsende til det perverse, men stadigvæk medfølelse på sin egen sadistiske måde. Jeg tror han søgte noget ganske særligt i livet, som han fandt lidt af i mig. Jeg kunne ikke undgå at føle omsorg for ham, selvom hans destruktive sjæl skræmte mig. Fordi da vi sammen for alvor tillod mørket, stofferne og vanviddet at opsluge os, havde vi kun hinanden tilbage. Men havde jeg aldrig

mødt Tomás Torquemada, så var Alejandro nok ikke gledet mig af hænde.

Helena

Minder: Isabella

Hendes uskyld er så absolut, at den blænder. Den er nærmest kunstig. Man vil ikke tro på den. Måske var det derfor, de sendte hende på bålet. Fordi hun var så uskyldig. Fordi mindede dem om det, de havde mistet. Alt det de stræbte efter men aldrig kunne opnå. Når hun er nær, føles det som min sjæl er ufuldkommen. Det var ikke rimeligt, at hun blev min modstander. Hun er evig, mens vi andre er forgængelige. Hadet ligger og ulmer under min overflade.

Drømte tit om, at hendes mindet var gået tabt på bålet sammen med hendes krop. At hendes eftermæle blæste bort med asken. At hun aldrig havde stjålet Alejandro's hjerte og optaget hans sind. Hvis hun blot aldrig havde været til. Men Isabella, hvordan kan jeg bebrejde dig, at du engang eksisterede? At din fortælling er så stærk, at den trodser tiden tand? Men jeg kan ikke lade være. Kan mærke hvordan hadet brænder dybt inde i mit bryst. Du giver mig lyst til at skribe.

Refleksion

Tror altid Isabella har været til stede i lejligheden. Oprindeligt blot som underlægningsmusik for vore andres fortælling, men nu er hun også trådt ind i den som endnu en hovedperson. Hendes rolle i udformningen af min skæbne, gør bevidstheden om, at vi har brug for hende, så meget sværere at bære. Men den glemte mand kan ikke komme videre uden hendes hjælp. Og derfor behøver vi hende også. Ironien er så kraftig, at det grænser til det absurde.

Fader Pepe Martinez

Herren er kærlighed. Men hadet er så stærkt.

Lokal præst. Aldrende og barmhjertig, men tør ikke sige fra. Er sikker på Herren er kærlighed, men frygter hans vrede budbringeres magt. Bekymre sig i lige så høj grad for sine sognebørn liv som for deres sjæl. Holder for meget af sit jordiske liv. Skammer sig.

Isabella Erostarbe: Synder. Datter af forældre, der var konverteret fra judaismen. En god pige. En god kristen. Har bare ikke kunne skiller sig af med forældrenes jødiske ejendele. Ikke en synder.

Juan de León: Inkvisitor. En uhyggelig mand. Så sikker i sin sag og sin tro, at han er forblændet. En god kristen tvivler altid. Men han har så meget magt. Frygter ham.

Manuel Perez: Page. Inkvisitoren tjener. Virker uerfaren. Usikker. Som om han endnu ikke er overbevist om at inkquisitionens vej er den rigtige. Måske er der stadig håb.

Auto de fe - oversigt

Sevilla
1482

Scene: *Anholdelsen*

Scene: *Forhøret*

Scene: *Den sidste morgen*

1. akt

2. akt

3. akt

Tema: *Ungdommelig nysgerrighed*

Tema: *Søgen efter mening*

Tema: *Opgivelse og resignation*

Offentlig hovedscene: *Livet i studenterklubben*

Offentlig hovedscene: *Hverdagen i og omkring bystyret*

Hovedscene 1: *Det destruktive liv i lejligheden*

Privat hovedscene: *Leg i lejligheden*

Privat hovedscene: *Sene nætter i lejligheden*

Hovedscene 2: *Arbejde i biblioteket på bogen om Isabella*

Skæringsscene: *Brylluppet mellem Alejandro og Helena*

Skæringsscene: *Afslutningen på Tomás' politiske karriere*

Skæringsscene: *Helenas selvmord*

Sevilla
1970-2006

Isabella

Auto de fe: Middelalderspansk for et ritual hvor man
offentligt gør bod for sine synder

Kære spiller, velkommen til Auto de fe

Inden du bevæger dig ind i fiktionen, vil jeg først gøre det lidt klarere for dig, præcis hvad det er, du træder ind til. Auto de fe er et scenarie, der kun har én hovedperson. Men inden du drager forhastede konklusioner, så tillad mig at uddybe lidt videre. Hovedpersonen i Auto de fe udgør kun den scene, hvorpå fortællingen er sat – han medvirker ikke selv i scenariet. Det gør til gengæld hans minder, og det er dem, du kommer til at spille.

’Hvordan spiller man minder?’ spørger du måske. Men heldigvis har vores hovedperson selv overvejet dette for os, i det du vil komme til at spille hans mentale fremstilling af en person, der har været vigtig i hans liv, og med denne person gennemleve dele af dette. Måske stemmer denne person overens med et individ, der kan forefindes i den fysiske verden; måske er det blot en side af ham selv eller en af hans kære. Det ved kun vores hovedperson. Ikke engang for mig er denne viden tilgængelig.

Samtidig er den person, du kommer til at repræsentere i det mentale univers, ikke færdig. Ligesom ethvert andet løsrevet minde, eksisterer han på nuværende tidspunkt uden viden om de mange sammenhænge og tilfældigheder, der har formet ham til den, han er. Det vil blive dit job at lede ham igennem det liv, der har skabt ham, og derigennem give ham en indsigt i hvordan han er endt, som han er endt.

’Men hvorfor er det så vigtigt at din person, og derigennem vores fortællings hovedperson, forstår de handlinger, der har gjort ham til den han er?’, tænker du måske. Her må du forstå, at vores hovedperson befinder sig i en tilstand af fortvivelse. Han forsøger at komme videre med sit liv, men vægten af de synder han har begået og oplevet tynger på hans skuldre, så han ikke kan rejse sig fra fortidens skammel. Kun ved offentligt at gøre bod for sine synder – udføre en auto de fe – kan han komme videre med sit liv. Og det er her, han behøver din hjælp.

Som vores fortælling tager sin begyndelse, finder vi vores hovedperson i en gloende hed lejlighed i Sevilla. Her siddet han foroverbøjet en gammeldags skrivemaskine – på trods af vi skriver 2006 – og forsøger at berette historien om en ung uskyldig kvinde, der endte sine dage noget så tragisk på et bål under den Spanske Inkvisitions allerførste auto de fe. Men vores stakkels hovedperson har indset, at for at kunne fortælle historien om en uskyldig, må han først frigøre sig af sin egen skyld; sine egne synder. Det er hans bøn, at du vil hjælpe ham i denne bodsgørelse.

På vegne af en glemt mand,

Peter Fallesen

Isabella

Minder

1482

Flammerne slikker op af mine ben. Men jeg lukker følelsen ude. Mit blik falder på Inkvisitoren, der beskuer mig fra altanen. Tårerne strømmer fra mit ansigt, men det er ikke min egen skæbne, jeg sørger over. Det er for hans sjæl, jeg græder. Det er for Sevilla. Det er for Spanien. Han er forblændet. Det er de alle. De ser ikke vreden og hadet, de bærer i deres sjæle. Jeg prøvede at vise dem det, men jeg fejlede. Må herren tilgive dem.

2006

Jeg har fået endnu en mulighed. En sidste chance for at redde dem. De kan ikke selv se, at de er de samme som for 500 år siden. Men i stedet for at sende mig på bålet, har de selv kastet sig selv i flammerne. I deres øjne kan jeg se, hvor meget de lider. Jeg er nødt til at hjælpe dem. Er nødt til at gøre for dem, hvad jeg ikke kunne gøre for Spanien. Den glemte mands liv afhænger af det.

Igennem lejlighedens hede møder mine øjne Alejandro. Jeg ved, han er den, der er tættest knyttet til mig. Han bliver nok det nemmeste at lede. Jeg forstår ikke, hvordan han kunne lade nogen, han elsker så højt, lide så meget. Indvendigt græder jeg over det potentiale, han aldrig har udlevet. Han rummer så meget kærlighed. Var han aldrig blevet distraheret af min skæbne, kunne han have delt den kærlighed med verden i stedet for at vende den mod bøgerne. Han kunne have frelst Helena og Tomás fra mørket.

Helena kigger tomt på mig. Hendes blik skræmmer mig. Der er følelser i det, jeg ikke kan identificere. Det er ikke lykkelige følelser, så meget ved jeg. Jeg har svært ved at finde de rigtige ord at sige til hende. Ønsker at hjælpe, men ved ikke hvordan. Hendes historie rummer så meget smerte. Frygter hun bebrejder mig den. Kan ikke forstå hvorfor hun fulgte med Tomás. Kan ikke forstå hvorfor hun frivilligt udsatte sig for så meget lidelse og synd. Hvorfor fortalte hun ikke bare Alejandro, hun var ulykkelig? Hvorfor ende sit eget liv i stedet?

Det løber mig koldt ned af ryggen. Det gør det altid, når Tomás er tæt på mig. Han minder mig om mine egne bødler. Den samme fanatiske ild brænder i hans indre. Jeg tager mig selv i at holde vejret, når han taler. Ved ikke hvordan jeg skal hjælpe ham, når jeg frygter ham så meget. Men samtidig ved jeg, han er nøglen til det hele. Han var den virkelige katalysator bag tragedien. De to andre bar blot på potentialet, Tomás forløste det

Mig

Jeg er Isabella. Konstrueret af en glemte mand, i et forsøg på at erkende sine synder. Jeg er et brudstykke af hans bevidsthed – en række følelser, minder og holdninger. Et væsen uden krop, uden tidslighed. En aktør i en indre fortælling, der både handler om mig, og samtidig intet har med mig at gøre.

Oprindeligt var jeg blot en idé om uskyld, formuleret af en dreng, der ikke kendte verden. Men som drengen

Isabella

blev ældre, blev jeg langsomt udkrystalliseret til den, jeg er nu. Hans billede af den unge uskyldige kvinde, der døde på bålet i 1482. En ung kvinde der aldrig opsøgte livets skyggesider, og som kun mødte dem den ene gang, da hun blev dem påtvunget af Herrens selvbestaltede dommere.

Min rolle i denne fortælling er på en gang utrolig enkel og ekstremt kompliceret. Den glemte mand har brug for at gøre bod for sine synder, og jeg skal hjælpe ham. For hvis han kan komme videre med sit liv, kan vi sammen bevise, at der er håb for uskylden. At mørket ikke altid sejrer over lyset. At man kan opnå tilgivelse ved at gøre bod for sine synder. Ved at berette for verden hvorfor man er endt, som man er endt.

Jeg er en guide. Min blide venlighed og mit milde væsen skal lede dem. Tage dem ved hånden og være næstekærlighedens inkvisitor. Men samtidig er jeg også nødt til at lære. Jeg forstår ikke, hvordan de tillod det at ende, som det gjorde. Jeg brænder efter at forstå dem. Er nødt til at spørge, nødt til at søge mening. Må forstå det, som jeg definerer mig selv imod. Hvordan skal jeg selv være i stand til at begribe min egen uskyld, hvis jeg ikke kender mørket?

Den glemte mand har udstyret mig med to sider. To sæt værktøjer til at agere i den fortælling, han så gerne vil have udspillet i sit indre. Den ene er det, jeg har erkendt om mig selv. Det er hvad jeg ved, og ikke modsiger hvis andre påpeger – det er hvad jeg er bevidst om, når jeg handler. Den anden er det, jeg endnu ikke har erkendt, men som er en central del af mig; som er mine latente handlingsgrundlag. Dem vil du selv komme til at udforske senere i vores fælles færd.

Erkendte træk**Før start**

Blid og kærlig overfor sine medmennesker; selv dem hun frygter

Oprigtig nysgerrig omkring andres oplevelser af livets skyggesider

Er så ensidigt en konstruktion, at hun gerne vil lære mere om det, hun definerer sig imod

Påtager sig andre smerte; er medfølelse, ikke medlidende

Uskyldig; ikke nødvendigvis i religiøs – i 1482 er uskyld forbundet med religion, det er det ikke partout i 2006

Før 2. akt**Før 1. akt****Før 3. akt**

Deres synder

Tomás

Fanatikerens ild brænder i hans indre, men kun fordi der ikke findes andet i ham. Han søger kampen og mørket for at undgå at se på sig selv. For at undgå at se, han kun er en tom skal, der har brug for en sag for overhovedet at være noget. Kun ved at overkomme sit selvhad kan han nogensinde blive andet end blot destruktiv. Han er skræmmende. Han er alt det, som jeg ikke er.

Alejandro

Han var aldrig beredt på at møde verden. Var for letpåvirkelig. Tog ikke ansvar for sig selv eller dem omkring ham. Han vendte blikket mod bøgerne i stedet for at se de andres smerte. Han er et ufærdigt menneske, der foregiver at elske, fordi han ikke ved, hvordan man gør det rigtigt. Han må forstå, at han aldrig levede op til sit ansvar. At hans kærlighed til min skæbne ikke gør bod overfor dem, han svigtede.

Helena

Så smuk og så tragisk. Kunne ikke sætte ord på sine følelser, så i stedet udførte hun mere og mere desperate handlinger for at vise Alejandro, hun behøvede ham. Men det handlede ikke om andres kærlighed. Det handlede om hun var så bange for at elske sig selv, at hun i stedet gjorde alt for at opnå andres kærlighed. Hun endte med at give køb på sin egen sjæl for at undgå at tage stilling til sig selv.

Isabellas funktion

Auto de fe er et scenarie der foregår i tre lag: 1) Lejligheden i Sevilla i år 2006; 2) Alejandros, Helenas og Tomás fælles fortællingen fra 1970erne til 1990erne (mindescener); 3) Isabellas vej til bålet i Sevilla i 1482.

I lag 1 og 3 skal du spille Isabella, men i lag 2 har du en anden rolle. For det første skal du spille de biroller, der dukker op i løbet af scenerne, der foregår i lag 2; dette er både menneskelige og ikke-menneskelige roller. GM har en liste over forslag til roller i scenariets forskellige akter, men du skal selv være mere end velkommen til at finde på nogen. De skal bare understøtte temaet for den givne akt.

De ikke-menneskelige biroller er til de scener, der foregår i lejligheden. Her skal du spille besjælede objekter; det være sig vinflasken der forsøger at overtale en til at tage endnu en tår, sengen der kalder en til sig med løfter om elskov etc. Du kan frit føre diskussioner med de andre spilpersoner, selvom du ”blot” spiller et objekt – du tager det ene parti i en indre dialog i den givne spilpersons sind, så der er rigelig med plads til dybe samtaler. Når du spiller bipersoner er din agenda ikke den samme som Isabellas; bipersonerne skal være fremmede for historien, så du skal være velkommen til at fremvise de andre spilpersoners skyggesider igennem konflikter etc.

Samtidig er det også din opgave at standse mindescenerne. Du kan fryse scenerne når du og/eller GM synes det er passende; enten for som Isabella at diskutere det, der er sket, med de tre andre spilpersoner, eller fordi en scene er gået død, og man bør komme videre i scenariet. Når du fryser bringes fortællingen tilbage til lejligheden anno 2006 lige meget hvad. Det er stadig muligt at vende tilbage til et minde efter en frysning, hvis det virker givtigt for fortællingen.

Dette virker muligvis som noget af en mundfuld, men husk du har spillederen at støtte dig til hele vejen.

Isabella Erostarbe

Jeg elsker Herren. Jeg elsker mine forældre.

Datter af jøder, der var konverteret til kristendommen. Er dybt kristen, men kan ikke bringe sig til at fjerne sine afdøde forældres ejendele – ej heller de jødiske. Mild og venlig. Ville aldrig synde. Rummer en uendelig mængde kærlighed. Uskyldig. Klarsynet.

Juan de León: Inkvisitor. Han har mistet Gud. Har kun vreden tilbage. Men ingen ser det. Ingen tør se det, mindst af alt ham selv. Jeg har så uendeligt ondt af ham.

Manuel Perez: Page. I hans øjne ser jeg det ene øjeblik medfølelse, det andet øjeblik had. Virker som om han ikke tør overgive sig til næstekærligheden. Gid han vil fatte modet.

Pepe Martinez: Lokal præst. Holder af alle Guds skabninger, men tør ikke stå fast på sin tro. Har erkendt herrens sande væsen, men frygter at udbrede budskabet. For bekymret for sit jordiske liv.

Auto de fe - oversigt

Sevilla
1482

Scene: *Anholdelsen*

Scene: *Forhøret*

Scene: *Den sidste morgen*

1. akt

2. akt

3. akt

Tema: *Ungdommelig nysgerrighed*

Tema: *Søgen efter mening*

Tema: *Opgivelse og resignation*

Offentlig hovedscene: *Livet i studenterklubben*

Offentlig hovedscene: *Hverdagen i og omkring bystyret*

Hovedscene 1: *Det destruktive liv i lejligheden*

Privat hovedscene: *Leg i lejligheden*

Privat hovedscene: *Sene nætter i lejligheden*

Hovedscene 2: *Arbejde i biblioteket på bogen om Isabella*

Skæringsscene: *Brylluppet mellem Alejandro og Helena*

Skæringsscene: *Afslutningen på Tomás' politiske karriere*

Skæringsscene: *Helenas selvmord*

Sevilla
1970-2006

Tomás

Auto de fe: Middelalderspansk for et ritual hvor man offentlig gør bød for sine synder

Inden du bevæger dig ind i fiktionen, vil jeg først gøre det lidt klarere for dig, præcis hvad det er, du træder ind til. Auto de fe er et scenarie, der kun har én hovedperson. Men inden du drager forhastede konklusioner, så tillad mig at uddybe lidt videre. Hovedpersonen i Auto de fe udgør kun den scene, hvorpå fortællingen er sat – han medvirker ikke selv i scenariet. Det gør til gengæld hans minder, og det er dem, du kommer til at spille.

’Hvordan spiller man minder?’ spørger du måske. Men heldigvis har vores hovedperson selv overvejet dette for os, i det du vil komme til at spille hans mentale fremstilling af en person, der har været vigtig i hans liv, og med denne person gennemleve dele af dette. Måske stemmer denne person overens med et individ, der kan forefindes i den fysiske verden; måske er det blot en side af ham selv eller en af hans kære. Det ved kun vores hovedperson. Ikke engang for mig er denne viden tilgængelig.

Samtidig er den person, du kommer til at repræsentere i det mentale univers, ikke færdig. Ligesom ethvert andet løsrevet minde, eksisterer han på nuværende tidspunkt uden viden om de mange sammenhænge og tilfældigheder, der har formet ham til den, han er. Det vil blive dit job at lede ham igennem det liv, der har skabt ham, og derigennem give ham en indsigt i hvordan han er endt, som han er endt.

’Men hvorfor er det så vigtigt at din person, og derigennem vores fortællings hovedperson, forstår de handlinger, der har gjort ham til den han er?’, tænker du måske. Her må du forstå, at vores hovedperson befinder sig i en tilstand af fortvivlelse. Han forsøger at komme videre med sit liv, men vægten af de synder han har begået og oplevet tynger på hans skuldre, så han ikke kan rejse sig fra fortidens skammel. Kun ved offentligt at gøre bod for sine synder – udføre en auto de fe – kan han komme videre med sit liv. Og det er her, han behøver din hjælp.

Som vores fortælling tager sin begyndelse, finder vi vores hovedperson i en gloende hed lejlighed i Sevilla. Her siddet han foroverbøjet en gammeldags skrivemaskine – på trods af vi skriver 2006 – og forsøger at berette historien om en ung uskyldig kvinde, der endte sine dage noget så tragisk på et bål under den Spanske Inkvisions allerførste auto de fe. Men vores stakkels hovedperson har indset, at for at kunne fortælle historien om en uskyldig, må han først frigøre sig af sin egen skyld; sine egne synder. Det er hans bøn, at du vil hjælpe ham i denne bodsgørelse.

På vegne af en glemmt mand,

Tomás Torquemada

Minder

Trangen brænder stadig i mig. Jeg ved, de er et sted derude – grænserne, der skal nås og krydses. Men jeg kan ikke. Jeg er fanget her i denne lejlighed, der er min, men som stadig føles fremmed. Solen står ind gennem ruderne, her højt over Sevillas hvide tage. Selvom jeg købte den, har jeg aldrig tænkt på lejligheden som min. Ikke engang tænkt på den som vores. Den har altid bare været lejligheden – det sted, hvor jeg sov og hvor jeg levede. Det sted der var betalt med min forhadte families penge. Det sted jeg planlagde min revolution. Det sted jeg elskede Alejandro og Helena. Og senere det sted jeg endelig gav helt op og satte kurs mod bunden, for til sidst at møde døden.

Jeg mindes ikke lejligheden i tiden før Alejandro og Helena. Egentlig mindes jeg egentlig ikke rigtig noget før de og Isabella dukkede op. Eller, Isabella dukkede jo aldrig op, det var jo 500 år for sent, men hun var der alligevel. Godt nok uden nogensinde at mæle et ord. Indtil nu. Nu vil hun ikke holde kæft, selvom jeg skriger til hende, at jeg ikke forstår hvad hun siger. Og jeg forstår det virkelig ikke. Selvfølgelig forstår jeg ordene, men de giver ingen mening. Det er kun Alejandro, der måske virkelig forstår hende.

Åh Alejandro, du vægelsindede. Hvorfor forstod du aldrig, at det ikke handlede om valget, men kun om at vælge? Du tænkte altid for meget, var alt for indadvendt. Forstod du ikke, at jeg drev dig frem med piskan for dit eget bedste? At jeg tvang dig med ned i mørket, for at få dig til at vælge det fra. At al den smerte jeg påførte dig, var min måde at vise dig, at verden fandtes udenfor bøgerne. At jeg elskede dig. Selvom jeg til sidst forlod dig, da verden var blevet for meget.

Helena, du var altid den bedste af os alle til at udtrykke kærlighedens væsen. Når din opmærksomhed var rettet mod en, blev man næsten overvældet af dine følelsers dybde. Men hele din sjæls ægthed skræmte mig. Var nok derfor jeg igen og igen udfordrede det igennem mine lege. Jeg kunne ikke tro på at nogle kunne føle så genuint, så jeg satte mig for at modbevise det. Hvorfor du fulgte min depraverede færd i stedet for at blive ved Alejandro's side, forstår jeg ikke. Måske er jeg skyld i dit selvmord – tanken jager mig.

Isabella kaster sit blik på mig, stående ved lejlighedens vindue. Jeg forstår hendes ikke, tror måske endda jeg hader hende, selvom hun intet har gjort mig. Men jeg ved hun er nødvendig – hun er nok den eneste, der kan stoppe mit evige fald fra lyset. Men hendes uskyld brænder i mine øjne, hver gang mit blik falder på hende.

Mig

Jeg er Tomás. Konstrueret af en glemt mand, i et forsøg på at erkende sine synder. Jeg er et brudstykke af hans bevidsthed – en række følelser, minder og holdninger. Et væsen uden krop, uden tidslighed. En aktør i en indre fortælling, der både handler om mig og samtidig intet har med mig at gøre.

Jeg er socialist. Jeg er kriger. Jeg er fanatiker. Jeg frygter livet så meget, at jeg ikke kan leve uden at kæmpe for en sag med en næsten pervers kraft. Jeg ved, jeg er en synder. Jeg forstår ikke uskyld. Jeg hader det. Jeg har intet højere ønske, end at få min tabte tilbage. Men jeg ved ikke hvordan, og det piner mig.

Jeg viser verden et billede af en libertiner, der nyder livet i fulde drag. Men ingen løgn kunne værre større. Jeg søger konstant livets grænser for at undgå at behøve leve. Jeg ved, at min færd er destruktiv, men jeg aner ikke, hvordan jeg skal leve på nogen anden måde. Og jeg ved, jeg trækker andre med mig ned i mørket, men jeg kender ingen anden måde at leve på. På trods af jeg er vokset op blandt Sevillas hvide bymure, er det i mørket jeg hører til.

Den glemte mand har udstyret mig med to sider. To sæt værktøjer til at agere i den fortælling, han så gerne vil have udspillet i sit indre. Den ene er det, jeg har erkendt om mig selv. Det er hvad jeg ved, og ikke modsiger hvis andre påpeger – det er hvad jeg er bevidst om, når jeg handler. Den anden er det, jeg endnu ikke har erkendt, men som er en central del af mig; som er mine latente handlingsgrundlag. Dem vil du selv komme til at udforske senere i vores fælles færd.

Erkendte træk

Før start

Søger og bryder grænser fordi han ikke vil konfronteres med det egentlige liv.

Ved hans levned er destruktivt, men sætter ikke spørgsmålstejn ved det.

Er tiltrukket af uskyld, men hader det samtidigt, fordi han ikke forstår det.

Er nødt til at kæmpe for en sag for at kunne definere sig selv.

Før 1. akt

Før 2. akt

Før 3. akt

Minder: Alejandro

Det var Alejandro, der fortalte mig, at den første Inkvisitorgeneral hed Tomás de Torquemada. Ironien var fuldstændigt tabt på mig. For Alejandro var den Spanske Inkquisition det vigtigste i hans eksistens. På universitetet beskæftigede han sig ikke med andet. Man måtte tvinge ham væk fra bøgerne og ud i verden. Hvis man ikke tvang ham, deltog han ikke i livet. Det var ikke fordi, han var asocial, han blev bare opslugt, og havde brug for en til at vække sig. Nå ham kom ud i livet, levede han det – dog altid på andres præmisser. Tror ikke han nogensinde var sig selv, når han var væk fra lejligheden. Hvordan det blev ham, Helena tog med hjem den nat, ved jeg ikke. Måske fordi han var den eneste, der ikke jagede hende – derimod tillod han hende at jage sig.

Han var på mange måder en kujon. Tog ikke konfrontationerne, men gled af på dem i stedet. Forsvandt tilbage til bøgerne – tilbage til Isabella. Hun var hans redningskrans, da Helena og jeg søgte mod bunden. At han intet gjorde for at stoppe os, overrasker mig egentlig ikke. Selv mens jeg endnu havde en plads i bystyret, og lejligheden stadig var lys, satte han sig aldrig for alvor igennem. Og efter de fratog mig min plads i bystyret, og derouten for alvor begyndt, virkede det som om, at selv Helenas og min åbenlyse affære ikke engang fik hans puls lidt op. Jeg ved ikke om han blot var stoisk eller om han aldrig helt var til stede. Det så dog ud til at ændre sig, efter jeg forsvandt.

Refleksion

Alejandro var ikke i stand til at få sig selv til at leve i nuet, og derfor udfordrede jeg ham. Det fortæller jeg i hvert fald mig selv. Hvorvidt jeg tugtede ham, fordi jeg elskede ham, eller fordi det var det eneste jeg kendte til, ved jeg faktisk ikke. Jeg vil gerne selv tro på det første.

Selvom jeg aldrig vil indrømme det, var jeg misundelig på hans evne til at slappe af, og ikke konstant køre på. Og hvorvidt han virkeligt ikke kunne leve i nuet, eller det var mig der havde for travlt til overhovedet at være i nuet, kommer nok an på øjnene der ser. Mærkeligt som jeg taler om ham i datid, selvom han ikke er død.

Minder: Helena

Hun var altid smuk. Viste verden et billede af en kvinde med uendelig selvsikkerhed, men det var kun et bedrag. Alle talte om hengivenheden i hendes øjne under hende og Alejandro's bryllup. Men det var ikke kun hengivenhed. Det var også frygt for den dag, hvor Alejandro ikke længere ville vise hende opmærksomhed. Hun kunne have fået hvilken som helst mand, hun ville have, men valgte ham, for hvis opmærksomhed hun skulle kæmpe hårdest. Kan huske hvordan vi kæmpede om Alejandro's opmærksomhed, når vi alle tre sad og talte sammen til langt ud på natten. Tog du jobbet som min sekretær, fordi man skal holde sine fjender tættest på?

Men Alejandro's forkærlighed for bøgerne og for Isabella tærede på dig Helena, gjorde den ikke? Det virkede som om, du med tiden blev mere og mere desperat, for at genoplive den interesse, han havde haft for dig engang. Stofferne, affæren, selvmordet – det var alt sammen et show for Alejandro's skyld, var det ikke? Prøvede du ikke at fremmane den samme kærlighed hos ham, som du fandt hos dig selv?

Refleksion

Jeg ved hun foragtede mig. Derfor har jeg aldrig før nu forstået, hvorfor hun selv opsøgte mit selskab – både som min sekretær på Rådhuset, og senere som min partner i rejsen mod bunden. Jeg var en konkurrent og samtidig et middel mod hendes mål. Og at bestige hendes krop var samtidig endnu en grænse jeg kunne overskride.

Det overstående er hvad jeg fortæller mig selv. Det får mig til at lyde mindre sadistisk, og samtidig kan jeg vaske mine hænder overfor hendes selvmord. Men sandheden er nok nærmere, at de små stemmer i mit dybeste indre begræder, at hun ikke elskede mig i samme grad som Alejandro. Og at jeg ikke var i stand til at elske hende. For selvom jeg fortæller mig selv noget andet, tvivler jeg ikke på, at hun også nærrede kærlighed til mig – den blev nok blot overmandet af frygt fra tid til anden. Frygt for min konstante trang til at udfordre og bryde grænse. Hun så ikke jeg bare bad om hjælp. Når jeg står stille føler jeg mig som en blind. Derfor den konstante bevægelse.

Minder: Den uskyldige Isabella

Hvilke tanker løb igennem dit hoved den morgen på bålet for 500 år siden? Tvivlede du ligesom Jesus gjorde på korset, eller var du så sikker i din sag, at du gik din død i møde med hævet pande? Når du betragter mig med dine sørgmodige øjne, føles det som om, jeg er ved at blive kvalt. Når du taler, lyder din stemme som en skæreblander i mine ører. Men jeg er stadig ikke i stand til at tage blikket fra dig, når dine øjne hviler på mine.

Du var et uskyldigt offer for en gruppe fanatikere, så meget har jeg lært af Alejandro. Men hvorfor han kastede sin kærlighed på din skæbne, er mig uvist. Hvorfor er du kommet hertil for at besøge os? Hvad er det, du ser, der ikke bare fået dig til at trose døden som Helena og jeg, men også tiden?

Refleksion

Hun skræmmer mig nok mere, end jeg skræmmer hende – men det ser hun ikke. Hendes uskyld gør hende ubegribelig for mig. Det er tiltrækkende og forfærdende på en og samme tid. Jeg ved, at den glemte mand har behov for hende, for at kunne fortælle sin historie. Jeg ved at Alejandro, Helena og jeg står i vejen for det. Det betyder at jeg også har behov for hende. Men hvordan skal en, der aldrig har kendt andet end synd, lære noget af uskyldig?

Inkvisitor Juan de León

Herren er mit alt. Intet over eller ved siden af ham.

Dominikanermunk i tjeneste under inkquisitionen. Gud er det eneste i hans liv. Kroppen betyder intet. Kun sjælen er udødelig og skal frelses. Målet helligere midlet, så længe målet er Gud. Syndere skal renses med ild og stål. Er intet udover Herrens tjener. Fanatiker. Kvindehader.

Manuel Perez: Min page. Ung og uerfaren. Tvivler på om han har, hvad der kræves. Mistænker ham for at tvivle på Herrens ord. Jeg er nødt til at sikre mig han formes i Hans billede.

Pepe Martinez: Lokal præst. Virker som en gudfrygtig mand, men er for blid. Virker for optaget af kødet i stedet for sjælen. Han kender dog sine sognebørn godt, så han burde blive en god hjælp.

Isabella Erostarbe: Synder. Datter af konverterede jøder, men har ikke fuldt den sande vej. Forældrenes hus er fyldt med blasfemiske skrifter. Må frelse hendes sjæl, hvad end det kræver.

Auto de fe - oversigt

Sevilla
1482

Scene: *Anholdelsen*

Scene: *Forhøret*

Scene: *Den sidste morgen*

1. akt

2. akt

3. akt

Tema: *Ungdommelig nysgerrighed*

Tema: *Søgen efter mening*

Tema: *Opgivelse og resignation*

Offentlig hovedscene: *Livet i studenterklubben*

Offentlig hovedscene: *Hverdagen i og omkring bystyret*

Hovedscene 1: *Det destruktive liv i lejligheden*

Privat hovedscene: *Leg i lejligheden*

Privat hovedscene: *Sene nætter i lejligheden*

Hovedscene 2: *Arbejde i biblioteket på bogen om Isabella*

Skæringsscene: *Brylluppet mellem Alejandro og Helena*

Skæringsscene: *Afslutningen på Tomás' politiske karriere*

Skæringsscene: *Helenas selvmord*

Sevilla
1970-2006

Begrebsforklaring

Isabella: Uskyldig kvinde. Brændt på bålet. Ikonisk billede på uskyld.

Alejandro: Historiker. Svag. Ikke god til at afkode andres følelser. Gift med Helena

Helena: Smuk. Usikker på sig selv. Ofret for meget for andres kærlighed. Alejandros hustru

Tomás: Socialist og libertiner. Fanatiker. Søger grænser for at undgå at tage stilling til sig selv.

Hovedlaget: Den del af scenariet, der foregår i 'nutiden'. Foregår i Penthouse lejligheden, med den glemte mand siddende ved sit skrivebord. Her man går til og fra mindelaget.

Mindelaget: Her udspilles mindescenerne. Igangsættes af spillerne. Afsluttes/stoppes ved hjælp af frysemekanismen.

Inkvisitionslaget: Hvert akt startes med en scene i dette lag. Følger Isabellas rejse mod bålet i Sevilla anno 1482. Køres som 'almindeligt' rollespil, spillerne har alternative roller.

Hovedscener: Sætte indramningen for mulige mindescener i hver akt. Er i 1. og 2. akt opdelt i offentlige og private scener. Er bestemmende for mindelaget.

Underscener: Her udspilles minder indenfor hovedscenernes rammer. Dette foregår i mindelaget.

Skæringsscener: Mindescenen der afslutter en akt.

Ydre monolog: Måden hvorpå spilleder i rollen som den glemte mand kan beskrive mindescener. Udformes som en tilbageskuende indre dialog.

Frysemekanisme: Isabellas mulighed for at stoppe eller pause udspilningen af et minde. Bringerspillerne tilbage til hovedlaget, hvorved det udspillede minde kan diskuteres retrospektivt.

Indspark: Spilleers mulighed for at tilføre en akt stemning ved at udlevere et digt til oplæsning.

Erkendelser: Spilpersonens indsigt i sit eget sind. Formuleres skriftligt og højlydt før hver akt.

Auto de fe - oversigt

Sevilla
1482

Scene: *Anholdelsen*

Scene: *Forhøret*

Scene: *Den sidste morgen*

1. akt

2. akt

3. akt

Tema: *Ungdommelig nysgerrighed*

Tema: *Søgen efter mening*

Tema: *Opgivelse og resignation*

Offentlig hovedscene: *Livet i studenterklubben*

Offentlig hovedscene: *Hverdagen i og omkring bystyret*

Hovedscene 1: *Det destruktive liv i lejligheden*

Privat hovedscene: *Leg i lejligheden*

Privat hovedscene: *Sene nætter i lejligheden*

Hovedscene 2: *Arbejde i biblioteket på bogen om Isabella*

Skæringsscene: *Brylluppet mellem Alejandro og Helena*

Skæringsscene: *Afslutningen på Tomás' politiske karriere*

Skæringsscene: *Helenas selvmord*

Sevilla
1970-2006